

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

30 APRIL 1930 - No. 31

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

PRESIDENT MEERTENS

zoals men hem kon zien bij een „hoch” dat de Mastreechter Staar uitbracht op de jubileerende vereeniging, de Koninklijke Liedertafel Zang en Vriendschap te Haarlem.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 22 April '30

Menier,

'k Ben van den akker sjuust effekes naar binnen gelopen, want daar valt me 'nen bui rengel uit de lucht van druppels, die wel op overrijpe tafelpere lijken en op oewen rug en in oewen nek uit mekaar spatten.

Toen 'k zo'n paar van die klodders op m'n rug voelde plakken en naar boven keek om te zien hoe lang 't duren kon, toen kledderde d'r net zo'n kwak in m'n rechteroog en ben 'k 'm maar gaauw naar binnen gesmeerd en maak van die gelegenheid gebruik, om jouw 'n briefke te schrijven. Op d'n akker emmen ze 't werk efkens neergelegd, want de modder spat ze daar in d'r oogen, zóo droog is d'n bojem en zoo permaantig klotst er d'n rengel teugenaan. Ze zijn allemaal weggekropen onder de wagens die op 't laand staan hier-en-daar en de lui die op 't èrepellaand zitten, dat teugen 't bosch aanleet, zijn as èrdmannekes onder de pijnboomen gekropen.

Trui is ok naar binnen gevlucht. D'r muts lag op d'ren kop as 'nen schotteldoek, schuin naar achteren, en d'r verbrande, vergeelde haren piekten d'r onder uit as van 'nen natten kalkkwast.

Maar gin woord van kwaaijgheid, want amico, me kunnen 't zoo gebruiken ee! De wereld is zoo droog — as ge'r mee 'nen heelen grooten stofzuiger overgong, dan zoogde 'm heelegaer op....

Maar — da zoude gij meschient nie denken — van die stortbuien houde nie veul over.

Daar is 't mee as mee 'nen pollitiekeen spiets, 'nen grooten hoop in 'n klein potje; blekken emmers.

Da water valt er zóo grif uit, of ze daarboven 'n lekske in de waterleiding emmen — en de kelder, da zijn wij, nouw volloopt.

Witte wa-ge daar mee het, mee zo'n bui? 't Dringt er nie in. 't Lopt allemaal weer net zoo tij weg, as da-d-et naar benejen kloddert. Boom en struik en plant krijgt gin tijd om 't nat op te slurpen, in te zuigen. 't Glijdt er neffen af, de slooten in. Maar ollee, nie klagen maar, anders zoude denken, da'k oew wil veurbereien op dure gruantes en èrepels en zo'n geraffeneerden afzetter ben 'k nouw ok nie, al zegt 'k 't zelvrs.

Want de boel staat er schoon bij, amico.

't Zonneke brikt er werèndig al deur.... ah! da's schoon, amico — seluu, ik gaai d'n akker op; venavond de rest!

Ziezoo, da-d-emmen g'ad vandaag. Da's 'nen besten dag gewiest! Toen 'k van den middag naar buiten gong en jouw briefke in d'n steek liet, och man, toen stapte-n-ik zoo in 't Paredijs. De vogeltjes begonnen te fluiten asof deur d'n rengel d'r keeltjes waren gesmeerd; of z'allemaal 'n pilske hadden g'ad.

De kiepen nie. Da zijn geheelonthouwers. Die vuulen d'r eigen 't lekkerste in de drogte. In d'n sjekladepoeier. As d'n grond as poeier is, dan graven ze'r d'r eigen in tot onder d'r èrmen, d'r vleugels, en dan zakt er zo'n wit gerdiyntje over d'r oogen en zitten ze te luieren en te bakken om 'nen rentenier nog 'n leske te geven!

Neeë, dan m'n eenden. Keb nouw kiekens. Da motte zien, amico. Veral da kleine grut. Da plast daar mee die rooie roeispaantjes, die as 't ware onder aan d'r gat hangen, deur de sloot, as groote. En die kopkes gaan op en neer of 'r 'n stalen virke in d'r nekske zit. Of ze „opgewonden” zijn. En onophoudelijk schiet da rustelooze, eigenwijze kopke onder water, waar ze d'ren kost uit opdreggen. Net speulegoed. En as z' op 't

laand komen en ze waggelen daar over d'n weg, dan is 't, of z'op rooie klompkes deur 't leven waggelen. 't Is machtig aarig goed. Veral as ge veruit wit da ze straks eieren leggen as vusten zoo groot. Nouw, z'emmen de ruimte. Want z'emmen mee permissie 'n achterwerk as 'n Ulvenhoutsche boerenfrummes da-d-op 'n zonsverduistering lijkt.

En 't gruun, amico, 't gruun aan de heggen, aan de boomen, aan de struiken, da te druppelen sting onder 't zonneke, da zag eruit asof de natuur Zaterdag had g'ouwen. 't Glom en 't glaansde as 't koperen gereedschap onder de schouw op Zondaggemergen. En de lucht, amico, de lucht, die rook zoo lekker asof er hondeklonje uit de lucht gevallen was.

D'n blossom en de blommekes en de mastenbosschen nie te vergeten, die asemden 'nen geur over heel d'n omtrek of er duzenden schoone feeën deur 't laand waren gegaan. Da's 'nen geur om razend te worren van verlangen. As ge dan 'n paar fiksche teugen asem opslokt, dan ga-d-oew bloed stroomen, oew hart kloppen, da-ge-d'r zat van zou worren. En as ge dan zoo te genieten staat, dan krijg d'n stomp in oewen rug van Trui en.... wèg feeën! „Zoude nie 's gaan beginnen, rentenier, ge staat er net te kijken mee 'n Zondagsch gezicht of ge rijstepap mee suiker het gegeten!”

„Maar vindt dan nie schoon, Trui en ruukte gij nouw niks?”

„Denkte soms da-d-ik 't doe, schuinmarcheerder?” — vroeg Trui en verder nog zweefden de feeën weg, die schrokken van m'n lach.

Affijn, webben geboft. We waren jong zaaisel aan 't uitplanten en as ge da doen kunt ir 'nen natten grond, dan vlieg et werk uit oew haanden. En de plaantjes vinden na d'ren verhuis dierect 'n plotske, waar ze d'r eigen lekker thuisvuulen, want ze kunnen d'r worteltjes laten smullen uit de natte èerde en.... as g'ergens komt waar ze goed opscheppen, dan bende al heel gaauw gewend, — wa gij?

Lot ze altij zeggen wa ze willen, amico, maar daar gaat toch maar niks boven 'nen bonk leut!

Leut....?!

Ha! Ik kan d'r pap van schraansen, jonk! Dat de klonters laanks m'n kinnebak kwijlen.

Deus schoone, vruege veurjaarsdagen, as 't zonneke d'èerde baajen lot in ééne overvloed van gouden licht en zalige wèrmte; in deus dagen, die ge op zou willen frèten mee gulzigheid, as de hooge blaauwe lichten over de heele schepping strak gespannen staan as ééne geweldigen baldekijn, waaronder 't zonnekoninginneke troont in gouden luster; as daaronder d'èerde te broeien leet, lijk 'n poeske in blij verwachtings; as de vruchtbaarheid dieën azuren hemel in komt huiveren, da g'oew spieren vuult zwellen, oew bloed vuult kloppen teugen oew vel aan — as dan de veugeltjes nie ophouwen te schateren in de hooge boomen, die te bersten staan van de laauwe, krachtigesappen, die as bruisend bloed omhoog stijgen, de zwellende takken in; in 't kort, as eel de natuur te lachen staat, bezopen van vruchtbare krachten — olle, is leut-emmen dan zonde?

Lachen dan kwaad?

As de Lente-n-oew bij oew kladden pakt da-d-oew bloedajers bonzen teugen oewen halsboord aan, oew oogen rood worren van pure zattigheid — as ge vleugels aan zou wenschen om dieën blaauwen hemel teugen te fladderen om onzenlieveneer te bedaanken veur al 't zuut, dat ie mee schandalige

overvloeden op de wèrld lot kwatsen — is leut-emmen dan gin plicht, soms?

Plicht ja, maar van deuze soort as da ge verplicht bent van oew schoone, frissche en blaanke bruid te houwen, te houwen van d'r, da ge gek worren zouw, z u k k e plicht ja, die ok alweer zoo sòdemearls leutig is!

Amico, ze kunnen zeggen en leggen te zeeveren zooveul as ze willen; ze kunnen mijn mee d'r sjagrijnige moelbakkessen 't teugengestelde komen wijsmaken; ze kunnen mee veul schondere woorden as ik em de iezegrimigheid bezingen; ze kunnen mee 'nen zwarten stropdas teugen d'r strot aan onzen lievenheer z'n goeie gaven veurbijgaan, of ze die niet zien willen om 'm zoo te bedaanken....

ik — ik pak m'n haanden vol mee dieën wèrmen, zwarten èerde, waar 't lèven in te kloppen leet en ik houw 'm onder m'n neus om z'n broeiige geuren te kunnen ruuken tot in de leste puntjes van m'n longen, om 'm dan weg te gooien in wijen bocht, om efkes te kunnen vuulen hoe gadvernolles rijk ik ben. Waant tienduuzend volle wagens van da smeujig zwarte goedje is nog maar 'n vliegstrontje uit d'n rijkdom om ons henen — en 'n olifaantenditoetje van m'n eigen bezittings.

Amico, 't veurjaar zit me in m'n zielement. 't Hee me te grazen, jonk. 'k Zouw willen worstelen in 't wèrme graslaand mee d'n een of aanderen reus, mee m'n pèerd zoo noodig, dat er de putten van in d'n grond kwammen. 'k Zouw 'nen muur omver kunnen douwen, waant 't nuuwe bloed en nuuwe kracht, die alles wa leeft nouw ingegoten, ingepèrst wordt, da-d-is ok over mijn gekomen. 'k Zouw willen daansen, springen en sjouwen mee alle wefkes van Ulvenhout. Een bij d'r voden pakken en omhoog gooien as 'nen ketselbal van illestiek, tien, twintig keeren....

De natuur mokt oew wild vandaag.

'Nen gloed van heilig licht omkraanst de heele wèrld.

'n Waas van stralen-zon haangt er over alles.

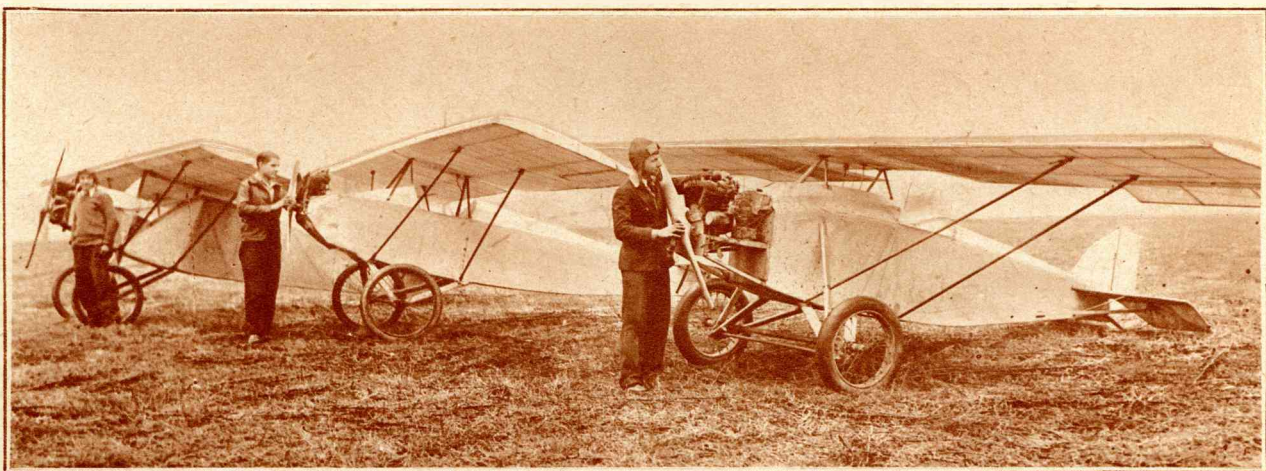
Tot aan d'n gezichtsender toe, over de kruinen van de bosschen, laangs de twijgen en struiken, over slooten en de Mark, over 't gras- en 't akkerlaand, over de huizekes en d'n meulen — ieveraans omstraalt 't veurjaarslicht de dingen van de wèrld in spik-spik-splinternuuen gloed of er ier of daar 'n poort van d'n hemel is gewaaid en 'n heilig licht naar buiten stroomt over alle menschen en dieren, over heel de schepping! —

't Schijnt af van de glanzende huijen van m'n berstens-gezonde melkbiesten, die, lui van 't veule goed, vadsig van voldaanheid, te lodderoogen leggen teugen 't wèrme zonneke. 't Nuuwe licht da plekt op m'n pèrdje, da z'n huid te schokken leet van instroomende krachten; z'n mond te schuimen van groote verwachtings; z'n keel te hinneken begint as de prikkelende lucht z'n groote neusgaten kietelt; as ge die lucht in z'n krachten haals z i e t stroomen da z'n ajers onder de glanzing van z'n gladde vel op en neer tikken!

Ah, amico, 't is allemaal zoo schoon en zo prachtig nouw. 't Lèven, de lucht — 't is allemaal as balsum veur oew zielement. 't Is lekker! 't Is zacht. 't Is op d'n oogenblik op onzen hof 'n stukske hemel....!

Kom ik gaai er afscheien. 'k Mot naar buiten, 't is binnen nie om uit te houwen; 't kriebelt op m'n stoel. Veul groeten van Trui en as altij gin horke minder van oewen toet a voe

DRÉ

Jeugdige vlieg-enthousiasten in Amerika hebben zelf een vliegtuigje gebouwd. Ofschoon zij nog nooit in de lucht zijn geweest, willen zij hiermede vliegen — tenzij de autoriteiten zoo wijs zijn om het te verbieden

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Op een dringenden toon hield hij haar voor, dat zij niets voor hem mocht verbergen, als zij zich daardoor niet aan een ernstige verdenking wilde wagen. En daarna, toen hij de groote droefheid op haar jong, afgetoed gezicht zag, voegde hij er op een vaderlijk vermanenden toon aan toe:

„Ziet u, mijn kind, ik denk er niet aan, om te veronderstellen, dat u waarlijk iets verkeers hebt gedaan en u voor medeplichtig aan een groote misdaad te houden. Maar ik heb den indruk gekregen, dat u om een of andere verkeerde zorg of uit valsche schaamte iets verzwijgt, dat u zelf belangrijk voorkomt. Bent u dan in staat, om mij met een rein geweten te verzekeren, dat ik mij daarin vergis?”

De bijna hartelijke manier van den ouden heer gaf het jonge meisje een moed, waartoe zij zichzelf tot dan toe volstrekt niet in staat had geacht. Terwijl zij nog iets dicht naar de groene tafel toekwam en haar gevouwen handen smeekend ophief, zei ze met betraande oogen: „Wat ik voor u verzwijg, mijnheer, kan waarlijk voor u niet van beteekenis zijn. Ik weet niets van dezen moord, en alles, wat ik van Krauze weet, heb ik u al gezegd.

Mijn geweten is zuiver, en dat ik mij niet beslist genoeg heb verzet tegen de onware aangiften in Berlijn, is het eenige verkeerde, waarvan ik mij kan beschuldigen. Als u echter van meening bent, dat ik daarvoor al genoeg gestraft werd, als u mij niet voor een misdadigster houdt... o, laat mij dan niet langer in die verschrikkelijke gevangenis! Ik zal immers in Breslau blijven en mij niet verstoppen. Zoodra ik geroepen word, zal ik komen. En als het niet anders kan, dan zal ik mij na vieren-twintig uur weer aanmelden, om mij opnieuw te laten opsluiten. Maar geeft u mij slechts één dag van vrijheid... slechts één enkelen dag!”

Haar treffend smeeken was blijkbaar niet zonder uitwerking op den ervaren rechter gebleven. Wel een minuut lang keek hij haar onderzoekend aan, toen zei hij met een vriendelijken ernst: „Ik kan u in dit oogenblik de vervulling van uw wensch niet beloven; maar ik zal voor u doen, wat mijn plicht mij vergunt te doen. Als ik waarlijk zou besluiten, om u voorloopig vrij te laten, dan moet u mij vast beloven, geen doellooze poging tot vluchten te doen en u van alles te onthouden, waardoor de voortgang van het onderzoek eenigszins beïnvloed zou kunnen worden. U begrijpt wel, wat ik bedoel.”

„Ik begrijp u niet goed, want ik weet niet, hoe ik iets van dien aard zou kunnen doen. Maar ik beloof u, dat ik mij aan niets verkeers schuldig zal maken. Is dat niet genoeg?”

De officier van justitie kwam er niet meer toe, haar te antwoorden; want met alle kenteekenen van een hevige opwinding kwam in dit oogenblik de hoofdcommissaris van politie Lintwist in de zaal.

„Goede tijding, heer rechter,” zei hij met een ingehouden stem, om niet door Elze verstaan te worden. „Krauze is gevonden — en hij heeft reeds alles bekend, de vermoordening van zijn schoon-zuster, zoowel als het overige. Kan ik u een paar minuten onder vier oogen spreken?”

De officier van justitie drukte op de schel en

beval, de gevangene weg te brengen.

„Laat den moed niet zinken, No. 24 mijn kind,” zei hij vriendelijk, toen hij nogmaals den angstig smeekenden, betraanden blik van het jonge meisje zag.

„Als het niet door een onverwachte verandering in den loop van zaken wordt belet, zal ik waarschijnlijk nog in den loop van dezen dag uw voorloopige invrijheidstelling bevelen.”

Zoodra Elze de zaal uit gebracht was, stuurde hij ook den klerk weg, om met groote aandacht het bericht van den hoofdcommissaris in ontvangst te nemen, dat volgens een ingekomen telegrafisch bericht meedeelde, dat de gerechtelijk vervolgte moordenaar Frans Krauze als een ernstig zieke, indien niet als een stervende, in het hospitaal te Beuthen lag, waar hij den vorigen dag door verschillende landbouwers uit een aan de Russische

grens gelegen dorp in een treurigen toestand gebracht was. Volgens hun mededeeling had een van die mannen hem zes en dertig uur vroeger bewusteloos, met een gebroken been en schijnbaar half versmacht, in het bosch gevonden. Hij was toen eerst naar het dorp gebracht en aan den barbier in behandeling gegeven, die echter spoedig bemerkte had, dat zijn chirurgische kennis hier niet kon helpen en de gekwetste zoo spoedig mogelijk naar een ziekenhuis gebracht moest worden. Omdat eerst niemand zich voor het transport bereid verklaarde, waren er nog meerdere uren verloren gegaan, voordat een paar barmhartige personen er eindelijk toe overgingen, den ongelukkige op een boerenwagen te leggen en naar Beuthen te rijden. Een uur na zijn aankomst in het ziekenhuis was het tengevolge van verwaarloozing branderig geworden been van den lijder al geamputeerd, maar bij zijn slechten gezondheidstoestand was er nog slechts weinig hoop, dat hij deze operatie langer dan eenige dagen zou overleven. Omdat hij geen legitimatiepapieren bij zich had, noch iets anders, waaruit men zijn naam kon achterhalen, was men omtrent zijn persoon in het onzekere geweest tot hij uit zijn bewusteloosheid ontwaakte en op het ondervragen had geantwoord, dat hij de graanhandelaar Krauze uit Breslau was. De dadelijk ingelichte politie had toen onmiddellijk twee ambtenaren voor het afnemen van een verhoor naar het ziekenhuis gestuurd en deze waren er spoedig in geslaagd, om den stervende tot een bekentenis van zijn misdaden te brengen. Ook over de gebeurtenissen, die hem

Bij Guido Gezelle's Eeuwfeest. Waar der dichteren vorst zijn jeugd doorbracht. Een lieflijk plekje, vol van historische herinneringen. In den hof van Gezelle's huis richt zich fier enforsch een boom omhoog, door des dichters grootvader geplant en als speelterrein dienend voor den jeugdigen Guido, die er vaak in de takken klauterde. In de schaduw van dezen reus staat thans de buste van Vlaanderens onsterfelijken dichtervorst.

Peter Gielen, de dirigent van de Stuur.

MOMENTEN

tijdens het bezoek van de Stuur te Haarlem.
In 't prachtige park Groenendaal bij Haarlem
waar de autotocht even onderbroken werd.

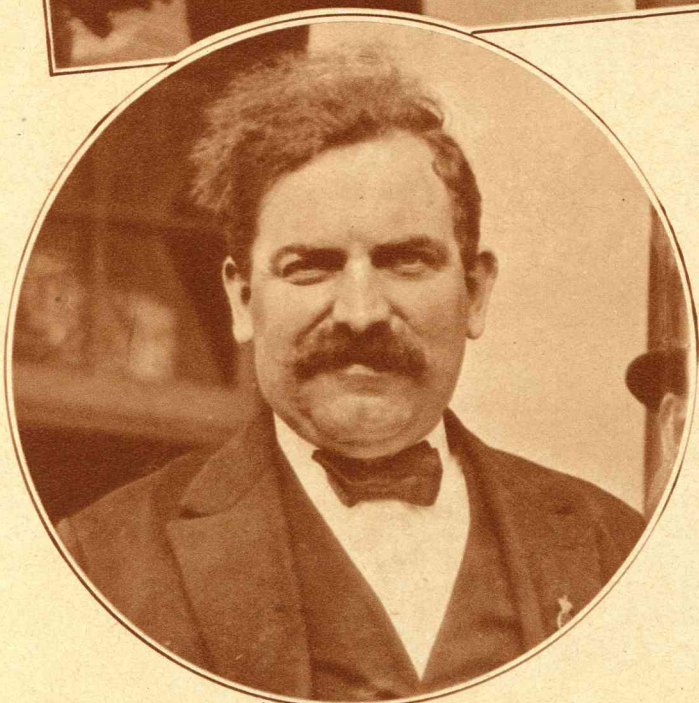

*Lieven Duposel, de dirigent van
Zang en Vriendschap, in actie.*

*President Meertens naast Dr. Broese van
Groenau, den Haarlemschen president.*

*Burgemeester van Oppen naast Jhr. van
Doorn, den burgemeester van Heemstede,
die het gezelschap op Groenendaal ontving*

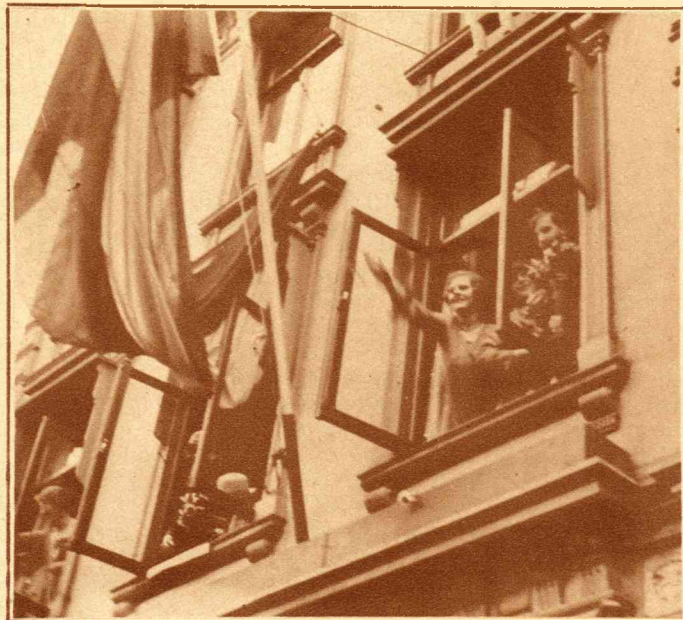

*Penders, de organisator van de reis naar Haarlem, die om z'n groote ver-
diensten hieroor tot „Lid van Verdienste" werd benoemd.*

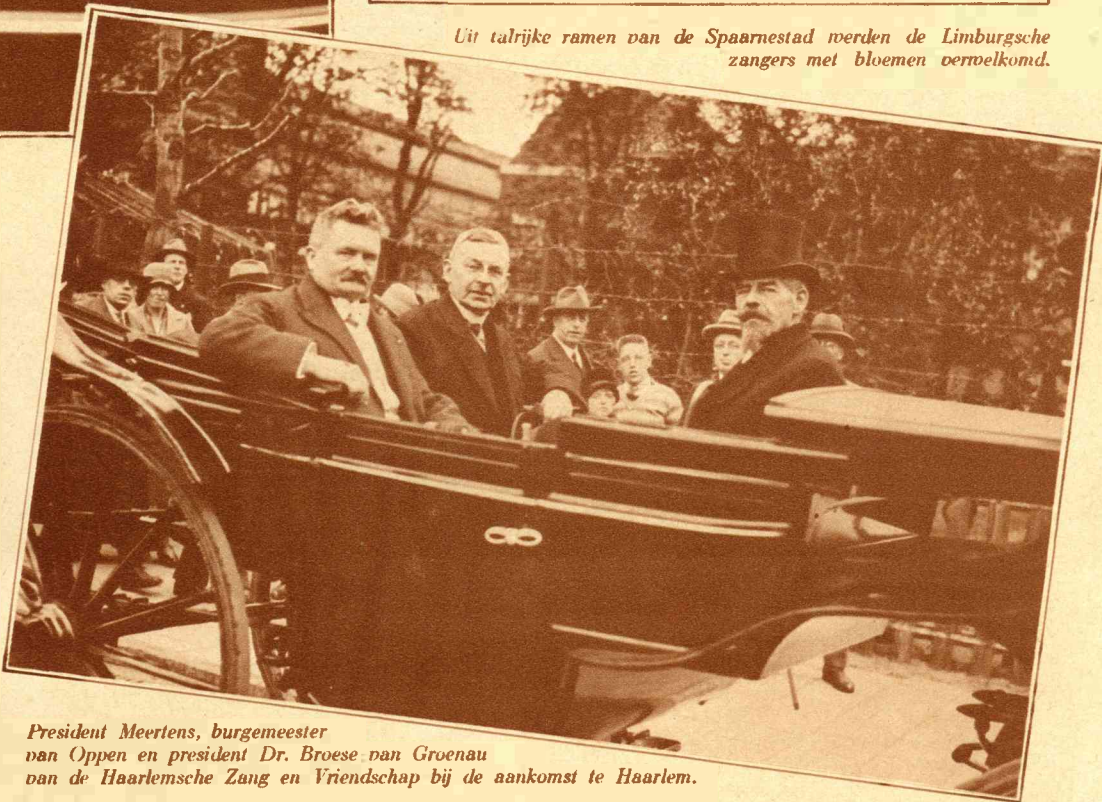
Dirigent Peter Gielen en de dirigent van Zang en Vriendschap te Haarlem, Lieve Duysel, bij aankomst van de Staar aan het Haarlemsche station.

Uit talrijke ramen van de Spaarnestad werden de Limburgsche zangers met bloemen verwelkomd.

Het vaandel en de standaard op zijn intocht in Haarlem.

President Meertens, burgemeester van Oppen en president Dr. Broese van Groenau van de Haarlemsche Zang en Vriendschap bij de aankomst te Haarlem.

De belangstelling van het Haarlemsche publiek bij de aankomst van de Staar te Haarlem.

in dien hulpeloozen toestand hadden gebracht, had hij inlichtingen gegeven en daarop waren dadelijk de noodige bevelen voor een gevangenneming van Hubner gegeven, ofschoon de vooruitzichten op zijn spoedige hechtenis niet bepaald gunstig waren.

Aan een vervoer van den patiënt naar Breslau viel niet meer te denken en als men een volledige opheldering der op zoo vele punten nog raadselachtige aangelegenheid wilde krijgen, dan zou men den misdadiger aan zijn sterfbed een nader verhoor moeten afnemen. De officier van justitie verklaarde dan ook reeds per eerstvolgenden trein te zullen vertrekken en de hoofdcommissaris vroeg verlof, zich bij de heeren te mogen aansluiten. Voor hem, wien deze duistere misdaad reeds zooveel zorgen en teleurstellingen had gebracht, was er nog meer dan voor anderen aan gelegen, om de geheimzinnige en verborgen wegen te leeren kennen, die de moordenaar had ingeslagen om aan den arm der aardsche rechtbank te ontsnappen.

XXXI

Door een rechterlijke beschikking waren in den namiddag de twee in de gevallen Abt en Malinowski gevangen genomen personen uit de voorloopige hechtenis ontslagen; het gebruik, dat zij van de herwonnen vrijheid maakten, was echter zeer verschillend. Terwijl Kettner eerst naar een herberg en daarna naar een restaurant ging, om den inwendigen mensch te versterken, begaf Elze zich met een angstig hart regelrecht naar het huis van den graanhandelaar Krauze in de Tassenstraat. Maar haar hoop, daar de oude Mina aan te treffen en van haar inlichtingen over Rudolf's lot te ontvangen, werd niet vervuld. Het huis was gesloten en op haar bellen kwam niemand open. Van de menschen in de buurt, bij wie zij informeerde, wist niemand iets over het verblijf van de huishoudster te zeggen en dus moest zij onverrichter zake weggaan, vervuld van bange zorgen dat deze eerste smartelijke teleurstelling niet de eenige zou zijn, die haar te wachten stond.

En waarlijk was haar volgende ervaring nog meer geschikt om haar te ontmoedigen. Aan de Rijksbank, waarheen zij zich had begeven, deelde men haar mee, dat de advocaat Krauze voor eenige dagen plotseling weggebleven was, zonder bij zijn korte verontschuldiging eenig bericht te voegen over het doel en den duur van zijn zoogenaamde reis, en men vertelde haar ook, dat hij naar alle waarschijnlijkheid daarover ook niets tegen zijn vader had gezegd.

Radeloos en met een bedrukt hart stond zij, nadat zij deze mededeelingen had ontvangen, minutenlang voor het gebouw van de bank, zonder een antwoord te vinden op de wanhopige vraag, wat zij nu zou kunnen doen, om zekerheid te verkrijgen over het lot van haar geliefde. Toen herinnerde zij zich den naam van Georg Wendrich. Zij wist uit de onvergetelijke dagen van haar eerste liefdesgeluk, dat hij Rudolf's beste, misschien zelfs zijn eenige vriend was. Hij vooral moest de verblijfplaats van zijn vriend kennen, als deze die aan iemand ter wereld had meegedeeld.

Maar zij herinnerde zich de woning van den boekhouder niet meer en er was bijna een uur voorbijgegaan, voordat zij die eindelijk door navragen aan het politiebureau vernomen had. Het was al donker geworden, toen zij het huis binnenging. Op het slecht verlichte portaal wilde iemand, die juist van boven kwam, haar haastig voorbijloopen. Aan houding en gestalte meende zij Georg Wendrich te herkennen en schuchter noemde zij zijn naam. Verrast, haast ontsteld, bleef hij staan.

„Is het mogelijk, juffrouw Elze — u? En komt u, om Rudolf te bezoeken?”

De vraag was uitgesproken, zonder dat hij over zijn woorden had nagedacht. Maar op het gezicht van het jongemeisje kwam dadelijk een glans van vreugde.

„Hij is dus hier, hij is dus bij u? O, den hemel zij dank — Goddank! — Ik kan niet zeggen, hoe vreesselijk angstig ik over hem geweest ben.”

Zoo treffend bleek in deze woorden het geluk, waarvan zij op dit oogenblik vervuld was, dat Georg Wendrich het niet van zich had kunnen verkrijgen, dit geluk te verstoren en de tegenwoordigheid van zijn vriend te loochenen.

„Ja, hij is bij mij, juffrouw Elze,” zei hij. „Maar

als u nu naar boven ging, zou u hem niet zoo vinden, als u verwacht. Rudolf is ziek, erg ziek en”

„En hij gaat sterven?” viel zij hem bevend in de rede. „Zeg toch de waarheid . . . ik smeek er om! Zal hij sterven?”

„Nee, neen! De dokter is overtuigd, dat zijn leven niet meer in gevaar is, als er tenminste niets onvoorziens gebeurt. Maar u zou schrikken, als u hem zag. Hij is nog altijd niet bij volle kennis en is veel veranderd.”

„Ik beloof u, dat ik flink zal zijn en niets van hetgeen ik daar zie, kan zoo ontzettend zijn als de onzekerheid, waarin ik tot nu toe geleefd heb.”

De jonge boekhouder was ontroerd, maar hij aarzelde toch nog steeds.

„Ik vrees haast, dat ik verkeerd doe, als ik uw wensch vervul, juffrouw Elze! De geneesheer heeft streng verboden iemand bij hem te laten,

Doodsangst van een marter, die vertwijfelde pogingen in het werk stelt om te ontkomen aan den noodlottigen greep van de val.

wie het ook zij. U mag het mij dus niet kwalijk nemen, als ik u slechts voor enkele oogenblikken bij onzen armen zieke breng.”

Elze zou zich zeker ook aan strengere voorwaarden onderworpen hebben, als het haar maar vergund werd, den geliefde weer te zien en dus keerde Georg met haar naar de zooeven verlaten ziekenkamer terug, liep op zijn teenen naar het bed en zei:

„Kalm blijven, juffrouw Elze!” terwijl hij het meisje naar het ziekbed bracht. „U mag door geen enkel geluid uw aanwezigheid verraden!”

Maar deze waarschuwing was niet noodig geweest, want een waarlijk liefhebbende vrouw is een heldin, hoe zwak en aarzelend zij ook in alle andere dingen mag schijnen. Met een vluggen blik had Elze de flauw verlichte ziekenkamer rondgekeken en zoo onhoorbaar als een schaduw was zij naar Rudolf's bed gegaan. De goedgehartige huisjuffrouw, die met de verpleegster voor den zieke zorgde, keek eenigszins verwonderd naar het mooie jonge meisje, waarvan zij de relatie met den zieke dadelijk raadde. Van al hetgeen haar omgaf, zag Elze niets anders dan het droevig veranderde gezicht van den geliefden man, wiens diepe lijdenstrekken haar zoo'n vreeselijke geschiedenis van een eenzamen strijd en wreede zielepijn vertelden. Onbeweeglijk stond zij aan het ziekbed, met haar oogen voortdurend op den schijnbaar sluimerenden patiënt gevestigd. Alsof de liefde een geheimzinnige macht bezat, begonnen Rudolf's oogleden langzamerhand te trillen; een diepe ademhaling kwam over zijn

lippen en plotseling keek hij met groote, wijdgeopende oogen naar Elze.

Haar eerste gevoel was dat van een hevigen schrik. Zij meende iets ergs te hebben gedaan en durfde zich niet te bewegen. Rudolf moest echter zeker niet goed bij kennis zijn, al was zijn kalme blik ook volstrekt niet meer die van een koortslidder; want hij deed niets, dat als een uiting van verbazing over Elze's aanwezigheid kon worden uitgelegd. Slechts begon langzamerhand de uitdrukking van zijn gezicht te veranderen, zijn slappe gelaatstreken werden levendig en nadat het een paar keer om zijn mond getrild had, glimlachte hij. En deze glimlach wischte binnen een paar seconden op een wonderbare wijze alle sporen zijner ernstige ziekte uit. Toen vielen zijn oogen weer dicht en hij viel ten slotte in een gerusten slaap.

„Ik mag niet langer aarzelen,” fluisterde Georg Wendrich tegen het jongemeisje. „Vergeef mij, als ik u daarom eenigszins onbeleefd moet aanspreken te vertrekken!”

Elze gehoorzaamde hem zonder eenige tegenspraak; maar buiten greep zij zijn hand zoo onstuimig vast, dat het den boekhouder verbaasde. „Mag ik hem morgen weer komen bezoeken?” vroeg zij.

„Hij gaf haar een toestemmend antwoord en den volgende morgen kon hij haar het heuglijke nieuws vertellen, dat Rudolf verbazend in beterschap toenam. Met een blij gezicht zat hij rechtop in de kussens en hield dankbaar de hand van het geliefde meisje vast, die hij nooit meer scheen te willen loslaten.

XXXII

Op de laatste stukken van den omvangrijken actenbundel met het opschrift „Krauze en bondgenooten” is de door den moordenaar op zijn sterfbed afgelegde bekentenis opgeschreven en deze luidde in de door de zwakte van den zieke genoodzaakte korthed:

„Een jaar geleden was ik een gegoed, zelfs rijk man. Ik bezat een goede zaak, drie onbelaste stukken grond en een goed belegd, tamelijk groot vermogen in geld. Maar die honderdduizenden stelden mij niet tevreden; ik verlangde naar het bezit van miljoenen. Daarom begon ik op zekeren dag met beurspeculaties. Binnen eenige maanden had ik alles verloren. Mijn in Staatspapieren belegde spaarpenningen waren weg; mijn huizen waren met hypotheek bezwaard en mijn zaak, die ik hoe langer hoe meer verwaarloosde, bracht mij nauwelijks nog eenige winst op. Toen tastte ik eerst het in mijn bezit zijnde moederlijk vermogen van mijn zoon aan, om het binnen korten tijd eveneens in beurspeculaties te verliezen. Ik zou genoodzaakt zijn geweest, mij failliet te laten verklaren, als het mij niet gelukt was, mij nog eens nieuwe hulpbronnen te verschaffen. Mijn schoonzuster, Wilhelmine Abt, wie ik in de toekomst een groote winst voorspiegelde, leende mij langzamerhand zeventigduizend mark. Maar zij was volstrekt niet genegen, om mij zonder een voldoende waarborg zoo'n groot kapitaal toe te vertrouwen, en ik had haar niet slechts twee geldige wissels moeten geven, maar daarvoor ook de meeste van mijn huizen moeten verpanden. Deze verpanding was echter slechts bedrog, want ik had natuurlijk voor haar verzwegen, dat de grond, waarop de huizen gebouwd waren, al boven de waarde bezwaard was met een hypotheek en als haar schuldvordering officieel zou worden ingeschreven, moest zij zeer zeker hooren, dat zij het slachtoffer van bedrieglijke voorspiegelingen was geworden. Dan zou ik echter op geen barmhartigheid van haar kant mogen rekenen; ik ben overtuigd, dat zij mij onmiddellijk bij de rechtbank zou hebben aangeklaagd. Mijn toestand werd dus van dag tot dag hachelijker. Mijn schoonzuster verlangde steeds dringerder, dat haar schuldvordering hypotheecair op het hypotheekkantoor zou worden aangegeven en nadat ik haar wekenlang zoo goed mogelijk gerustgesteld had, wist ik ten laatste geen nieuwe uitvluchten te verzinnen. In die dagen maakte ik het besluit, de gehate vrouw van kant te maken, omdat er voor mij geen andere kans op redding bestond. Door haar dood kon ik immers, als alles naar wensch ging, opeens uit mijn verlegenheid bevrijd en in tamelijk gunstige omstandigheden gebracht worden. Van haar schuldvordering aan mij wist

niemand iets. Zij had mij beloofd, de twee wissels aan niemand af te geven en ik had die inderdaad tot in den laatsten tijd bij haar gezien. Deze schuld zou dus in hetzelfde oogenblik uit de wereld verdwenen zijn, waarin ik gelegenheid vond, om het papier weg te nemen en het te vernietigen. Bovendien mocht ik er volgens mijn overtuiging vast op rekenen, dat het groote vermogen van mijn schoonzuster, die geen andere bloed en aanverwanten bezat, aan mij en mijn zoon ten deel zou vallen, die het mij dan zeker in beheer zou hebben gegeven.

Tengevolge van zulke overwegingen kwam ik tot het besluit, om mijn schoonzuster van kant te maken en tot in de kleinste bijzonderheden werkte ik het plan uit, waarnaar ik zou handelen, om te voorkomen, dat na het bekend worden van de daad de verdenking op mij zou vallen. Toen ik alle voorbereidselen had gemaakt, wist ik het zoo in te richten, dat zij mij zelf dien namiddag per briefkaart bij zich riep. Ongeveer een kwartier lang praatte ik vriendelijk met haar; en terwijl zij op mijn verzoek een artikel in de krant zou lezen, die ik voor dat doel meegebracht had, en terwijl zij om haar bijziendheid over het dagblad heenboog, trok ik een klaargemaakt, met zeep besmeerd touw uit mijn zak, wierp het van achter af over haar hoofd en trok het zoo vlug dicht, dat de overvallen vrouw nog slechts een benauwd kreet van schrik kon uiten. Ik hield het touw zoo lang vast, tot ik heel zeker mocht zijn, dat zij dood was. Toen deed ik een poging, om haar lichaam aan den haak van een spiegel op te hangen, dien ik bij vroegere bezoeken al voor dit doel uitgezocht had. Ik wilde daardoor den schijn van een zelfmoord doen ontstaan; maar ik kwam spoedig tot de overtuiging, dat mijn krachten daarvoor te kort schoten en dus liet ik, om niet nutteloos veel kostbaren tijd te verliezen, het lijk, zooals het was, op den grond liggen. Gejaagd zocht ik toen naar de twee wissels. Omdat ik die echter niet dadelijk vond, wachtte ik daarmee tot later en verliet de woning, terwijl ik den sleutel van de gangdeur zorgvuldig in mijn zak stak.

Een kwartier lang praatte ik nog zoo onbevengelijk mogelijk met den in het benedenhuis wonenden kruidenier. Toen begaf ik mij naar mijn woning, haalde daar een reeds ingepakten handkoffer en reed met den trein naar een enkele mijlen van Breslau verwijderd station, waar ik met alle plaatselijke omstandigheden nauwkeurig bekend ben. Op een afgelegen plek veranderde ik mijn uiterlijk tot in het onherkenbare door over mijn kleeren een vrouwenrok en een dikken gewatteerden mantel om te doen, die nog van mijn overleden vrouw afkomstig waren. Mijn hoofd ging bijna heelemaal schuil onder een ouderwetsche kaper; mijn mannenhoed en mijn overjas stak ik in de handtasch, die ik op die plaats veilig wegborg. Steunend op een stok en loopend als een zeer oude vrouw ging ik, na met den eerstvolgenden trein naar Breslau te zijn teruggekeerd, in de duisternis van den avond regelrecht weer naar het huis van mijn schoonzuster. Dat was geen waagstuk; want ik was zeker, dat niemand mij zou herkennen en dat zelfs, als iemand der bewoners van het huis mij zag, zich niemand er over zou verwonderen, dat mevrouw Abt in den laten avond het bezoek van een vrouw ontving. Maar het geluk was nog gunstiger voor mij, dan ik had mogen verwachten. Ik ontmoette niemand, noch op de trap noch op het portaal, en ging de woning van mijn schoonzuster binnen in de vaste overtuiging, door niemand bemerkt te zijn.

Daar ik vooral de veronderstelling wilde doen ontstaan, dat de misdaad aanmerkelijk later was gebeurd dan in werkelijkheid het geval was, deed ik al het mogelijke, om voor de menschen, die vroeger of later het huis der vermoorde zouden bezoeken, den schijn te geven, alsof zij dien nacht nog levend en onder gewone omstandigheden daar had doorgebracht. Ik liet de gordijnen voor de ramen zakken, liep met de brandende lamp van de eene kamer naar de andere, woelde een paar minuten in haar bed rond, opdat het gebruikt zou schijnen. Toen deed ik het licht echter uit en maakte gebruik van een meegebrachte zaklantaarn, om naar mijn wissels en andere papieren van waarde te zoeken, die voor mij van belang konden zijn. Maar al mijn snuffelen tusschen de

talrijke papieren van mijn schoonzuster was tevergeefs. Ik vond wel al mijn aan haar gestuurde brieven, maar van de wissels was niets te bespeuren. In de meening, dat zij misschien nog tusschen de slecht geregelde papieren lagen, stopte ik die allemaal in mijn zakken en in een tamelijk grooten buidel, dien ik onder den vrouwenrok had omgehangen. Bovendien nam ik nog, zooals ik reeds vooraf voornemens was geweest, eenige kostbaarheden van een buitengewonen vorm mee; de heele rest van den nacht gebruikte ik, om de woning in een toestand te brengen, die als duidelijk bewijs zou kunnen dienen, dat hier roofgierige misdadigers aan het werk waren geweest.

In alle vroegte van den volgenden dag werd ik door gebel aan de deur verschrikt. Ik sloop op mijn teenen daarheen; maar een blik door het kijkgat overtuigde mij, dat het slechts het melkmeisje was geweest, dat een kan op den drempel gezet en een zak met broodjes aan den deurknop gehangen had. Ik hoorde, dat het meisje de trap afliep, en ik opende de deur, om de etenswaren naar binnen te halen. Hetzelfde spel herhaalde ik een uur later, toen een jongen het ochtendblad in de brievenbus stak. Ik haalde dat er uit en legde het blad opgevouwen op de tafel, alsof mevrouw Abt er nog in gelezen had. Toen achtte ik mijn werk afgehandeld en verliet in mijn verkleeding de woning.

Ongestoord bereikte ik het Centraalstation en reed met een vroegen trein weer naar het station, waar ik mij daags tevoren verkleed had. Mijn handtasch bevond zich nog op dezelfde plaats en binnen enkele minuten had ik mijn gewone uiterlijk weer aangenomen, terwijl rok, mantel en kaper

en de uit de woning van mevrouw Abt meegenomen dingen veilig in de tasch lagen.

Nu reisde ik weer naar Opper-Silezië, bezocht gedurende den heelen dag zeer veel klanten en keerde pas laat in den namiddag naar Breslau terug. In een donkere poort van de Guldenradstraat, waarheen ik mij van het station had begeven, nadat ik mijn tasch aan den portier in bewaring had gegeven, ruilde ik mijn viltlen hoed voor een zoogenaamde Poolsche pet en trachtte mij verder door het bevestigen van een grooten zwarten baard onkenbaar te maken. In deze vermomming verkocht ik den opkoper, wiens slecht verlicht lokaal ik den vorigen dag reeds als voor mijn doel geschikt uitgezocht had, het eigenaardige horloge uit het bezit van mijn schoonzuster. Met de belastingkwitantie echter, die ik voor mijn legitimatie gebruikte, was het volgende gebeurd. Johannes Beijer, op wiens naam die stond, was eenige jaren geleden voor korten tijd werkzaam geweest in mijn pakhuizen. Hij was een ziekelijk en een onbetrouwbaar man, die zich altijd in nood en zorgen bevond, en kort geleden was hij nog bij mij geweest, om mij eenige ondersteuning te vragen. Bij die gelegenheid had hij mij verschillende brieven laten zien, die moesten bewijzen, dat hij rechtschapen naar werk had gezocht, en na zijn vertrek had ik op den vloer een opgevouwen papier gevonden, dat hij moest hebben laten vallen. Het was een der bekende waarschuwingen van het belastingkantoor en ik legde die in mijn lessenaar voor het geval, dat de man die terug zou komen halen. Eenige weken later hoorde ik echter toevallig, dat Beijer in het ziekenhuis gestorven was, en nu kwam de gedachte in mij op, om die waarschuwing te gebruiken als een gemakkelijk legitimatiebewijs, want het plan voor de vermoord van mijn schoonzuster was toen al tot in de kleinste bijzonderheden door mij opgemaakt. Met een kunstmatig veranderd uiterlijk begaf ik mij op een avond naar de woning van den belastingontvanger, betaalde, zonder naar mijn naam te worden gevraagd, het achterstallige bedrag en ontving daarvoor die kwitantie, waarover later bij het onderzoek zooveel is gesproken. Het papier heeft mij bij den verkoop van het horloge goede diensten bewezen.

Alles gelukte uitstekend en niemand zou ooit eenige verdenking tegen mij hebben gekregen als die geschiedenis met Beijer—Malinowski, die ik eerst als mijn geluk beschouwde, en mijn onhandige manoeuvre met het medaljon, dat die bloedzuiger Hubner van mij vandaan moest halen, mij niet in het ongeluk hadden gestort."

Verder schetste het aan het ziekbed van Krauze opgemaakte protocol het ontstaan en het verloop van zijn omgang met mevrouw Deloria en Hubner, het ineensstorten van zijn laatste verwachtingen, en zijn in Hubner's gezelschap ondernomen vlucht, die voor hem zoo verschrikkelijk verloopen was.

Tot een gerechtelijke behandeling is het noch in de moordzaak Abt, noch in het eigenaardige geval van bedrog Beijer—Malinowski gekomen, want geen van de personen, die daarbij op de bank der beschuldigten plaats hadden moeten nemen, was nog voor een aardsch vonnis te bereiken. Johannes Beijer ligt op het eenvoudige kerkhof van het Insterburgsche tuchthuis begraven en omtrent den vroegeren athleet Hubner vernam de Duitsche politie eenige maanden na zijn geslaagde vlucht door een mededeeling van de Russische politie, dat hij in een gevecht met dronken boeren door een van dezen doodgeslagen was.

De mooie Estella Deloria bleef echter verdwenen. Of het haar gelukt is aan den anderen kant van den Oceaan een nieuw bestaan te vinden, of dat zij daarentegen door het ongeluk verslagen is — niemand heeft het ooit vernomen.

De advocaat Rudolf Krauze is tegenwoordig een der aanzienlijkste rechtsgeleerden in een groote Noordduitsche stad. Het is hem in den loop van enkele jaren gelukt, alle nagelaten schulden van zijn vader te betalen, en de teedere hand zijner jonge vrouw heeft langzamerhand ook de laatste sombere herinneringen aan dien vreeselijken tijd verdreven. Hij is een ernstige man, en allen, die de gastvrijheid van zijn woning genieten, weten ook uit eigen aanschouwing, dat hij eveneens een gelukkige man is.

Levenslot

*

*Toen je klein was, weet je wel,
Jongen met je brave oogen,
Met je kinderlijken logen,
Je oneerlijkheid bij 't spel,
Schrok je altijd van je vader,
Moest je vaak naar bed van vader,
Hield je niet meer van je vader!
Die doorzag je kinderstreken,
En je toekomst ook misschien,
't Is maar al te waar gebleken.
Wat hij huiv'rend heeft gezien.*

*Later deed je vaak brutaal,
Toen je ouder werd en sterker,
Jij de luie, waardelooze werker
Met je waardeloos verhaal.
Jij was 't middelpunt van alles,
Jij had steeds gelijk in alles,
Jij kon snoeven jij kon alles!
Tot je rustig en geslepen,
O, je vond het doodgewoon,
Op een dag je had vergrepen
Aan het geld van je patroon!*

*De politie nam je mee
Naar de cel van angst en schande.
Met haar koude, witte wande'.
Waar je onverschillig dee!
Jij, de onverschrokken branie,
Jij, de opgeschroefde branie,
Jij de sluwe, sloome branie,
Die toch bang was voor je dagen,
Voor hetgeen, dat komen ging,
Die zichzelf niet aan wou klagen
Als een schuldig sterfeling!*

*Als jij eenmaal ouder wordt
Zul je, jongen, nooit meer deugen,
Moeder zal de tijd nog heugen.
Dat je vastgreep aan haar schort!
Dat je 't eerst steeds riep om moeder,
Dat je bang was zonder moeder, ...
Dat je 's avonds bad voor moeder.
Zeg, wat is er van gebleven
In haar neergebukt bestaan?
Jij, o jongen, en het leven
Hebben haar zoo'n pijn gedaan!*

KROES.

Het echtpaar J. n. Maris-Reloum te Venray vierde onder zeer groote belangstelling zijn 60-jarig huwelijksfeest. De krasse oudjes werden door de ruitersclub en de schutterij naar de kerk gebracht en meer gehaald. Het echtpaar in een versierd rijtuig.

Het echtpaar M. Kusters-Baltussen te Venray vierde op denzelfden dag het gouden huwelijksfeest. Het gouden echtpaar op weg naar huis.

Het echtpaar J. J. Ceuns-Beelen te Nederweert herdacht feest onder belangstelling van het geheele stadje. Ons ki leerende familie zien.

LIMBURGSCHE F

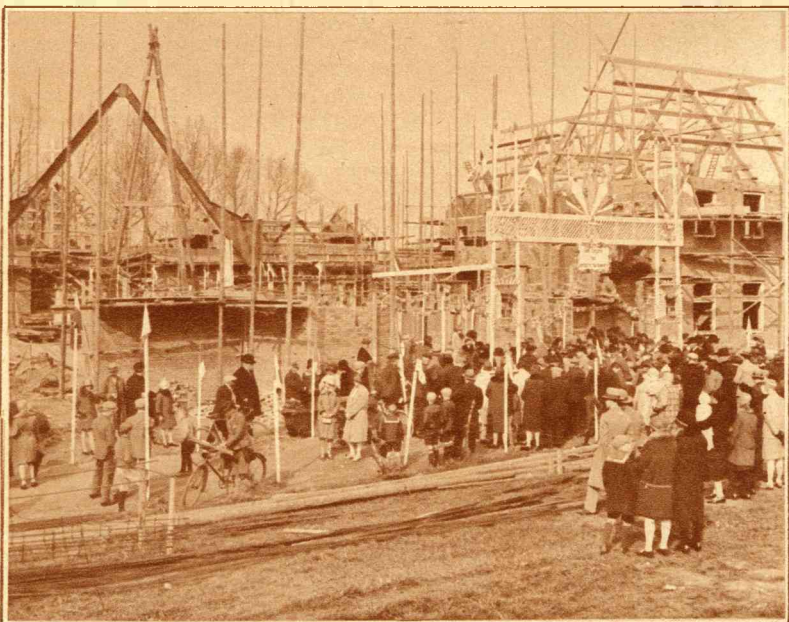

Den heer J. Ramakers, Hoogebrugstraat te Maastricht, mocht het gelukken een prachtige das te vangen in de omgeving van Eysden. Hij zal trachten het dier in het leven te houden. De das met de honden die haar gevangen hebben.

Op tweeden Paaschdag droeg te Spekholzerheide de WelEern. heer J. Beckers zijn eerste plechtige H. Mis op. Op welk een schitterende wijze het geheele dorp medeleefde. toont deze tijdens den optocht genomen foto.

Te Heerlen droeg de Weleern. Heer J. Bohnen zijn Eerste H. Mis op in Parochiekerk. De Neomist wordt door de parochianen verwelkomd.

In de Huskenskolonie te Heerlen is tweeden Paaschdag de eerste steen gelegd voor de nieuwe rectoraatskerk, die daar gebouwd wordt. De plechtigheid werd verricht door den Hoogeern. heer Deken J. Nicololaye van Heerlen.

Deken Nicolaye legt den eersten steen.

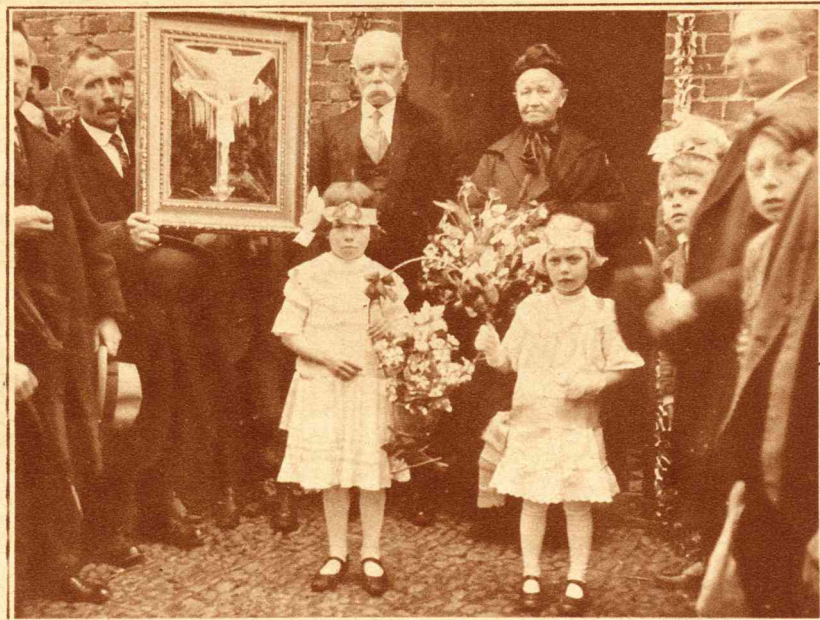
Op den Eersten Paaschdag droeg de Weleern. heer J. van Schinveld's Burgemeester, zijn Eerste plechtige H. tigheden in de kerk.

J. Ceuns-Beelen te Nederweert herdacht het gouden bruiloftsfeest van het gehele stadje. Ons kiekje doet u de jubilerende familie zien.

De heer Peeters, Maagdenberg, Venlo, met zijn echtgenoot bij hun 50-jarige echtvereeniging.

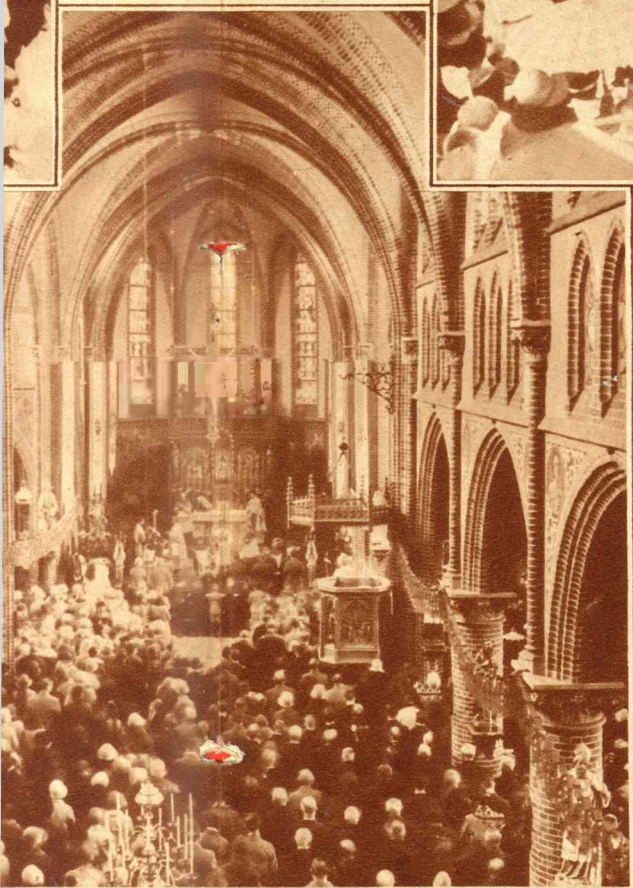
Paaschmaandag herdacht te Beegden (L.) het echtpaar Gubbels onder groote belangstelling zijn gouden bruiloft. De jubilarissen tijdens de hulde der bevolking gekiekt.

CH FOTONIEUWS

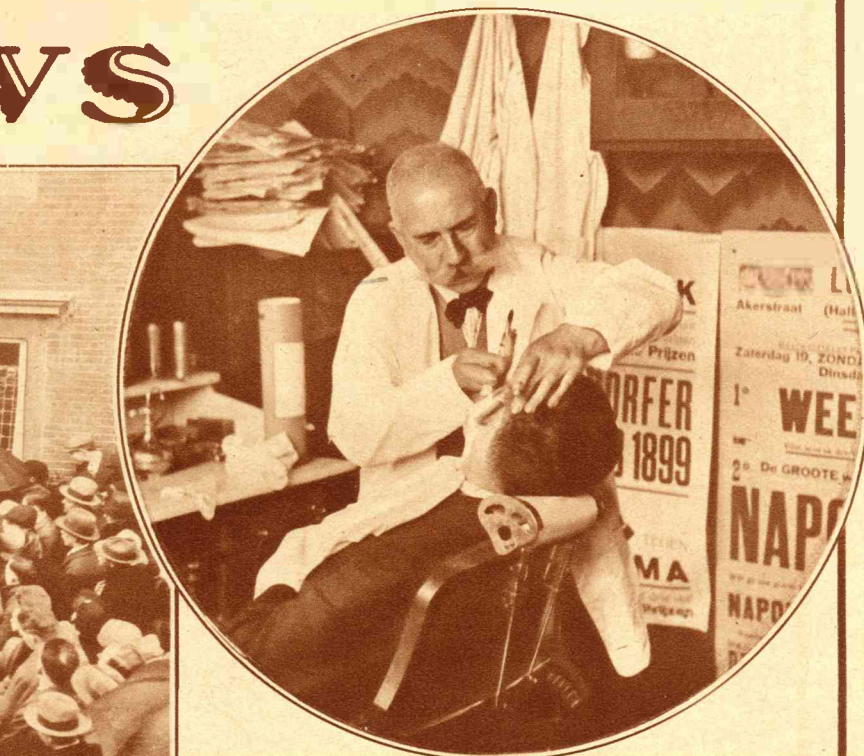
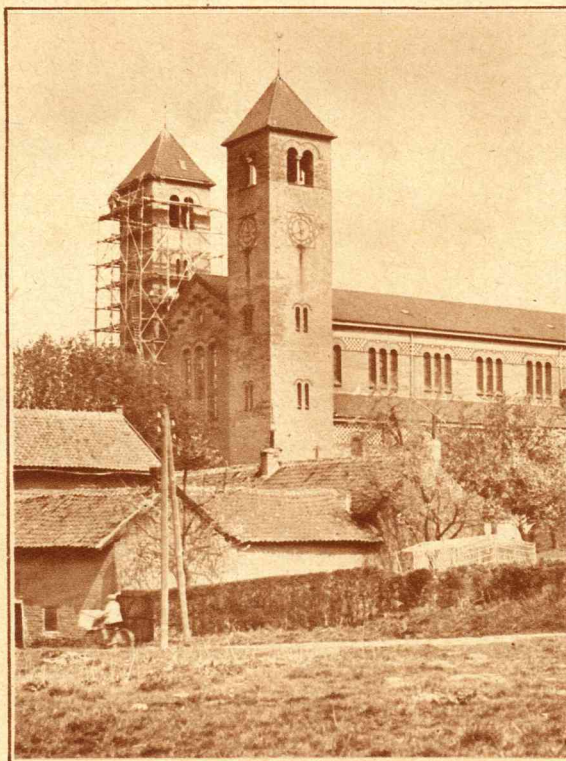
Op tweeden Paaschdag droeg te Spekholzerheide de WelEerm. heer J. Beckers zijn eerste plechtige H. Mis op. Op welk een schitterende wijze het gehele dorp medeleefde, toont deze tijdens den optocht genomen foto.

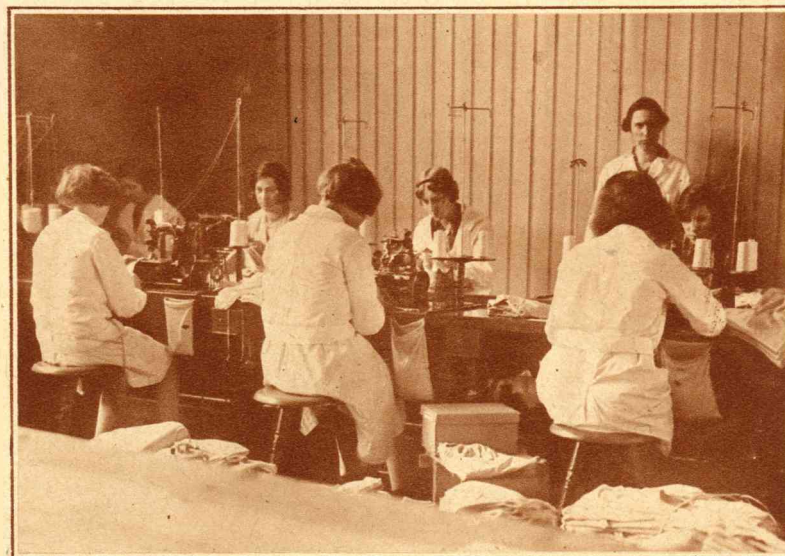
Te Heerlen droeg de WelEerm. heer J. Bohnen zijn Eerste H. Mis op in Parochiekerk. De Neomist wordt door de parochianen verwelkomd.

Op Paaschdag droeg de WelEerm. heer J. H. W. Bosch, zoon van den Burgemeester, zijn Eerste plechtige H. Mis op. De plechtigheden in de kerk.

Een zeer zeldzaam feit is den heer J. Bertrand, kapper te Hoensbroek overkomen. In Juni 1915 had hij de eer te worden ontboden op het kasteel te Amstenrade, waar hij Z.K.H. Prins Hendrik moest scheren. Nu, 15 jaar later, op den verjaardag van den Prins, kreeg hij toestemming het Prinselijk wapen te voeren en werd aldus gepromoveerd tot Hofkapper. De nieuw benoemde Hofkapper aan den arbeid.

Werkverschaffing voor meisjes uit de Mijnstreek. Te Treebeek worden de meisjes reeds opgeleid om in de nieuwe tricotatefabriek te werk te worden gesteld. Een interieurfotokiekje bij deze nieuwe werkverschaffing in de mijnstreek.

De toren van de R.K. Kerk te Heerlerheide wordt geresitueerd.

Die Andere, die Onbekende....

U hoeft slechts op een plaats te zijn, waar de wereld u ziet. Een beetje uiterlijk vertoon — een beetje koketterie en u bereikt, wat u wil. Probeer 't eens — maak u eens zelfstandig!"

„Waarom? Ik heb geen talenten en ben een arm meisje," onderbreekt Hanna hem bitter.

„Dat geeft tegenwoordig niets meer, zelfs de eerste de beste schrijfmachinedame kan de beste partij doen, als ze maar een beetje aardig is en verstandig. Ik zou u duizend voorbeelden kunnen noemen.

„Dank u! Ik zou niet op een kantoor willen zijn!"

„Dat is ook een vooroordeel, dat men u bij uw opvoeding heeft bijgebracht. Waarom niet? Het eene beroep is even goed als het andere — als 't maar geld oplevert en goede gelukskansen geeft. Thuis zitten te borduren voor Klimpke en Co is toch waarlijk niet zooveel beters dan op een kantoor te werken. Overdag werkt men, 's avonds gaat men uit, wordt bewonderd en — op een goeden keer trouwt men. Natuurlijk met een rijken man, die u voor de rest van uw leven verzorgt. Als u zich maar eens op mij verliet, dan zou ik uw leven ook op die manier in orde maken!"

Hanna zwijgt. Hoe verlokkelijk klinkt die vleien-de stem in haar ooren! Hoe verliefd zien die zwarte oogen haar aan! En toch.... Als hij haar dan zoo bemint, waarom zegt hij dan niet eenvoudig: Ik houd van je — word mijn vrouw? Waarom dat lange gepraat over kantoordame, gelukskansen en mogelijke schitterende partijen?

Hij voelt bij intuïtie, dat ze ontstemd is. Smee-kend ziet hij haar aan.

„Hanna, ik voel, dat u me verkeerd verstaat. Het is nodig, dat we nog dieper op de zaak ingaan. Gij noemt u laatst mijn vriendin. Wilt ge me nu als zoodanig een gunst bewijzen?"

„Als dat in mijn macht is...."

„Dat is het! Ik moet vanmiddag voor zaken een verre autotocht maken; vanavond ben ik weer op tijd thuis. Wilt u mij nu op dezen tocht vergezellen en vanavond met me naar de bioscoop? Niemand zal er iets van te weten komen; ik zou u met mijn auto buiten de stad kunnen opwachten en dan zouden we den tijd hebben, alles nog eens prettig te bespreken. Hanna — lieve Hanna, wees nu eens lief en zeg ja!"

Verschrikt kijkt Hanna hem aan. Zooiets verlangt hij van haar? Ze vindt het ongehoord brutaal, bij een beleediging af. Hoe kan hij nu zoo iets van haar verlangen; weet hij dan niet, dat daardoor haar naam in gevaar komt? Een man, die waarlijk liefheeft, zou zoo iets niet willen!

Ze wil een onvriendelijk: „Nee" zeggen; maar uit zijn zwarte oogen stroomt iets, dat haar gevangen houdt en.... dit woord wil haar niet over de lippen.

Moet ze ook werkelijk „nee" zeggen? Is het dan werkelijk zulk een ongehoord verzoek, dat hij tot haar richt? Eigenlijk was het toch heerlijk.... nooit nog heeft ze in een auto gereden.... en ze heeft er toch zoo naar verlangd.... nu was er eindelijk eens gelegenheid....

„Toe Hanna, lieve, beste Hanna...." vleit de man naast haar....

Daar groet iemand aan den overkant. Werktuig-lijk dankt ze, krimp-echter ineen, als ze hem

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Juffrouw Martha Berger leeft bescheiden met haar beide volwassen kinderen, Hanna en Leo. Hanna heeft het hart eenigszins hoog. Ze versmaadt de liefde van een eenvoudigen, hoewel niet onbemiddelden heerboer Benke, doch laat zich het hof maken door een Erich Hornig, een verwaanden meisesgek. Leo is een ijverige, kalme jongen, die zich bin-nenkort zal verloven met Inge Stelzmann. Nu komt plotseling Konrad Berger in hun leven, hun vader, die twintig jaar geleden wegens roofmoord tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld, hoewel hij steeds zijn onschuld heeft volgehouden. Na twintig jaren gevangen te hebben gezeten, is hij begenadigd. De kinderen, die hun vader nooit hadden gekend, hadden nooit anders van hun moeder gehoord dan dat hun vader overleden was. Voor de vrouw en de kinderen is dit weerzien, in verband met de lugubere herinnering aan den smet op den familienaam, een zware slag. Voor Leo is dat een reden om den omgang met Inge af te breken, omdat hij haar niet zijn bezoedelden naam wil geven, alhoewel hij medelijden met zijn vader heeft en hem van harte verwelkomt. Hanna evenwel wil haar vader niet kennen en ontvlucht de woning, tot verdriet vooral van haar vader, die aan niets anders denkt dan aan de mogelijkheid om zijn onschuld aan het licht te brengen. Voornamelijk stelt hij zich ten doel, den vreemdeling te vinden, die ten tijde der misdaad ook daar aanwezig was en die ongetwijfeld de moordenaar moet zijn geweest. Van dien vreemdeling kent hij niets dan het gezicht en dat zal na twintig jaren wel zoodanig veranderd zijn, dat hij hem niet zou herkennen, ook al zouden zij elkaar eens ontmoeten. Ons verhaal doet ons thans een samenspraak van Hanna met Erich Hornig afuisteren. De vleier wakkert de ontevreden gevoelens in het toch overigens nog niet be-dorven meisjeshart aan.

herkent. Het is Alfred Benke, de vriend van haar broer.

Een zekere verwondering teekent zich op zijn eerlijk, open gezicht af, waaruit twee lichtgrijze oogen van onder donkere wenkbrauwen heen kijken en dan loopt hij door.

Het is Hanna, alsof ze uit een benauwd droom ontwaakt.

„Hoe onplezierig," stamelt ze, „dat men ons hier nu bij elkaar heeft gezien!"

„Waarom? Het is toch zeker geen misdaad, als men met een kennis een beetje opwandelt? Wie was die mijnheer eigenlijk?"

„De landeigenaar Benke, een vriend van mijn broer. Maar.... hier moeten we afscheid nemen. Bij de Hartliebs wachten ze me vast al met het eten."

„En vanmiddag? Wanneer kan ik u verwach-ten?"

Ze kijkt langs hem heen en zegt: „Heelemaal niet!"

„Hanna!?"

„Nee, dring nu maar niet aan. Ik doe het niet. En.... wanneer je 't No.6 eerlijk met me meende, zou je mijn besluit respecteren!"

Vluchtig drukt ze zijn hand en ijlt weg, als werd ze vervolgd.

Getroffen blijft hij een oogenblik staan; maar dan glijdt een leelijke lach over zijn gezicht en het hoofd in den nek werpend, zegt hij: „Zoo meisje; wacht maar — ik krijg je nog wel."

Hij steekt een sigaret aan en wandelt naar de stad terug.

Hanna loopt vlug door en komt eindelijk hijgend bij de Hartliebs, die werkelijk al met het eten zitten te wachten.

Maar Hanna kan vandaag niet eten. Voor de eerste maal, sedert ze 't zich kan herinneren, heeft haar eetlust haar in den steek gelaten en slechts om de oude mevrouw, die zelf kookt en erg gevoelig is, als men niet genoeg van haar eten gebruikt, niet te beleedigen, werkt ze met moeite eenige hapjes naar binnen.

Alles is bij Hanna in oproer. Ze begrijpt zelf niet, waarom ze zoo geschrokken is, toen Benke groette. En waarom vond ze het zoo onaangenaam, dat deze haar met Hornig heeft samen gezien?

Wat gaat haar Benke aan? Geen zier! Ze heeft Benke in de zaak van Leo leeren kennen, waar hij een goede klant was. Hij is even oud als Leo en beiden konden zóó goed met elkaar overweg, dat langzamerhand uit deze oppervlakkige bekendheid een solide vriendschap is ontstaan. Benke, wiens bezitting even buiten de stad ligt, is een ware natuurliefhebber, die Leo dikwijls uitnodigde tochten in 't gebergte te maken, omdat hij onder zijn kennissen geen vriend had, die de natuur zóózeer liefhad als Leo. Zoo nu en dan, als er tochtjes in de naaste omgeving werden gedaan, gingen de beide moeders en Hanna ook wel mee.

Zoo was de kennismaking ontstaan en de beide moeders konden ook zeer goed met elkaar overweg en bezochten elkaar zoo nu en dan nog wel eens. Hoewel zelden, want mevrouw Benke, die voor haar zoon de huishouding doet en van den morgen tot den avond bezig is, heeft al even weinig tijd als Leo's moeder, die soms ook in de zaak helpt, als 't noodig is en thuis ook van alles te doen heeft. En zij — Hanna — kwam ook graag op den „Talhof", als mevrouw Benke haar uitnodigde. Ze interesseerde zich heel erg voor de landelijke huishouding. Ze mocht ook Alfred Benke wel! Ondanks zijn ernstige levensopvatting was hij altijd vroolijk. Ze konden elkaar zoo heerlijk plagen, als ze verschil van meening hadden, hetgeen nog al eens voor-kwam.

Maar opeens was dat voorbij en haar sympathie verdwenen.

Ze had bemerkt, dat Alfred diepere gevoelens voor haar koesterde en ernstige bedoelingen scheen te hebben.

Dat was den vorigen zomer geweest, tegen den tijd, toen ze bij Hartlieb Hornig had leeren ken-nen.

Van toen af meed ze Benke, was onvriendelijk tegen hem en ging hem zooveel mogelijk uit den weg. Van toen af was ze ook niet meer op den „Talhof" geweest.

Neen, zulke verwachtingen had ze nooit bij hem opgewekt, integendeel ze had hem onverbloemd laten voelen, dat haar toekomstplannen noch met zijn persoon,

Een Duitscher, die zijn herinneringen aan het front niet in een boek wilde uitspreken, heeft een maquette gemaakt van 339 M.3, dat een deel van het Westfront voorstelt tijdens het offensief van Maart 1918. Deze oorlogsherinnering is thans in het Europa-huis te Berlijn tentoongesteld.

noch met den Talhof in het minst parallel liepen.

Hij gaat haar niets aan, ze is hem niets schuldig; zij gaat hem ook niets aan en toch is het haar zeer onaangenaam, dat juist Alfred Benke getuige is geweest van haar wandeling met Hornig.

Wat zal hij wel van haar denken? Eigenlijk is haar dat onverschillig. En toch... nee — ze denkt liever niet aan die vervelende geschiedenis. Hij zal nu tenminste begrijpen, dat hij niets meer heeft te hopen van haar kant.

VIII

Inge Stelzmann is een ernstig meisje geworden, sedert den dag, dat haar geluk verdween.

Ze kan het nog maar niet begrijpen, dat ze Leo voorgoed verloren heeft. Het schijnt haar toe, dat ze eens uit dezen akeligen droom zal ontwaken, moet ontwaken. Toch is ze niet boos op Leo, maar bemint hem nog meer dan vroeger. Vader heeft haar al verschillende malen woord voor woord het gesprek met Leo moeten vertellen en ze zijn nu tot het besluit gekomen, dat deze onder een harden dwang handelde en dat hij zich zelf hierdoor het meest heeft getroffen, dat hij zelf het meest lijdt!

Neen, met den besten wil kan zij niet kwaad op hem zijn; immers ook de oude Stelzmann moet toegeven: „ik kon 't hem zoo aanzien, dat hij leed, en dat hij blijkbaar niet anders kon handelen.” Het geheel is hem een onoplosbaar raadsel. „Ik wou maar, dat jij, mijn arm kind, er niet zoo in betrokken was.” Maar juist omdat het een raadsel is, denken vader en dochter er voortdurend over. Op hun wandelingen, in de stille avonden — altijd denken ze er aan, peinzen erover en breken zich 't hoofd om een geloofwaardige oplossing te vinden en toch... ze vinden er geen.

Menigmaal, als Stelzmann op zulke uren haar gezichtje bekijkt, moet hij zuchten. Wat ziet ze er smalletjes uit en wat staan die oogen dof!

Wat zal daar nog van worden? Ze zal toch niet ziek worden? Als ze hem nu niet vergeten kan en haar leven eens heel eenzaam wordt...?

Nu reeds wil ze niemand zien, nergens heengaan. Alle bezoeken worden afgelast. Boeken, haar piano, de bloemen in den tuin zijn haar eenige gezelschap, als haar vader zelf niet thuis is.

Ook de oude Katrien maakt zich ongerust. Ze is niet dom. Wat men haar niet heeft gezegd, dat raadt ze — ze is ook zoo aan haar juffrouw gehecht!

Op een keer neemt ze Stelzmann apart.

„U moogt de juffrouw niet zoo haar gang laten gaan, mijnheer Stelzmann. Ze mag zich zoo niet van de wereld afsluiten! Ze heeft menschen om zich heen noodig en afleiding, anders loopt het mis!”

„'t Is waar, Katrien; maar wat moet ik doen? Ze wil niemand zien.”

„Och wat, u bent toch haar vader en altijd een knappe man geweest. Denk eens na, dan zal u wel wat invallen, waardoor u Inge afleiding geven kunt. Als het noodig is, dan moet u haar dwingen.”

De vader knikt volkomen. Katrien heeft gelijk. Van nu af peinst hij er over, hoe hij zijn kind verstrooiing kan verschaffen. Hij stelt haar voor om eenigen tijd naar Weenen te gaan, naar haar broer. Of — als ze dat niet wil, zullen ze een mooie reis naar de Riviera maken. Venetië — 't Gardameer — altijd heeft hij haar dit al willen laten zien. Of Parijs, of Zweden?

Beslist slaat ze alles af. Neen; ze wil niet weg. De villa Waldruhe is haar 't liefste plekje.

Vader komt met schouwburg- en concertkaarten. Hij beweert alle dagen, kennissen ontmoet te hebben, die 't blijkbaar kwalijk nemen, dat men nooit eens aankomt. Ze moesten toch eens een avondpartijtje geven. Of een aardig dineetje!

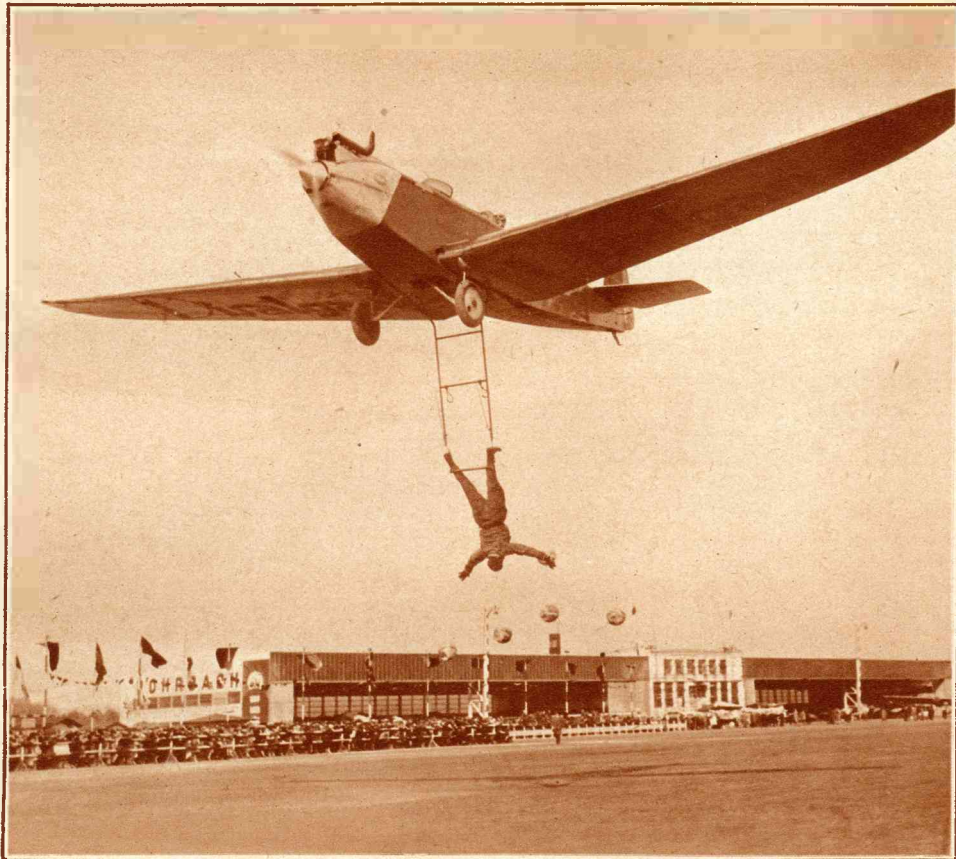
Inge slaat echter alles af. En dan legt zij haar

hand op zijn schouder, ziet hem met groote, treurige oogen aan en zegt een beetje verwijtend: „Ik weet niet, wat er met u is, pa, dat u me maar iederen dag met dien onzin plaagt? Vroeger begreep u me toch zoo goed! Waarom kunt u nu niet begrijpen, dat ik maar het liefst met u alleen ben?”

„Kind, ik dacht maar zoo...”

„Ik weet, dat u het goed met me meent en dat u me wilt troosten. Maar — u bent toch mijn beste troost, want met u alleen kan ik over hem spreken! En dat er iets zou zijn, dat me op andere gedachten zou kunnen brengen — zie, dat gelooft u toch zelf ook niet!”

Stelzmann zegt niets meer. Hij weet en voelt,

Waaghalzerige onzin van een acrobaat op het Berlijnsche vliegveld Tempelhof.

dat zijn kind gelijk heeft. Hij leest haar gedachten.

Dezen eersten zomerdag staat Inge nog lang te denken voor 't open raam van haar slaapkamer en peinst over 't niet op te lossen raadsel.

Ze kan niet slapen. De nacht is zwoel. In den tuin bloeien de rozen. Boven de zwarte bosschen flikkeren de duizenden sterren. Ze leunt tegen het venster en kijkt afwezig naar buiten. Staat daar geen gestalte tegen dien boom, vlak tegenover haar raam. Ja, ze bedriegt zich niet. Onbeweeglijk staat daar die gestalte geheel tegen den stam aan. Haar hart begint hevig te kloppen. Ze leunt ver naar buiten om haar oogen aan de duisternis te wennen. Ze wil zeker weten of het werkelijk degene is, dien ze vermoedt.

De liefde maakt haar blik scherp. Heel duidelijk herkent ze nu de omtrekken der figuur — 't is Leo, die daar naar het verlichte raam staat op te kijken.

„Leo!” roept ze vol verlangen en door ontroering aangegrepen. „Leo, och kom toch, opdat we toch eindelijk eens met elkaar kunnen spreken!”

Innig en dringend is haar stem; maar er volgt geen antwoord. De gestalte is reeds bij 't eerste woord verdwenen. Slechts een zacht gedruisch verbreekt de stilte in den tuin.

Heete tranen wellen in haar oogen op; bitterheid en ontnuchtering stijgen in haar hart op!

Haar geroep is weggestorven, en zelfs haar ootmoedige smeekbeden hebben hem, den stijfhoofdige, niet kunnen ontroeren! En toch moet hij nog van haar houden — anders was hij toch niet hierheen gekomen!

Inge had goed gezien. Het is inderdaad Leo geweest, die door liefde en verlangen gedrongen, zooals reeds zoo vaak, haar nabijheid heeft gezocht.

Als hij 's avonds na zijn vermoeiende dagtaak op eenzame wegen ging wandelen en over zijn verloren geluk liep te denken, dan kon hij het niet laten langs Waldruhe te wandelen, dat hem met

magische kracht aantrok. Lang blijft hij daar dan staan bij dien denneboom, vanwaar hij haar raam net kan zien.

Tot dan toe was het raam altijd gesloten geweest; maar dezen avond stond het open — zij zelf stond in de verte te staren en had hem gezien. O, die stem; die hem zoo duidelijk zeide, dat haar liefde nog niet was gestorven!

Snel had hij zich omgewend en rende naar de stad terug. Hij neemt het besluit nooit meer in de buurt van Waldruhe te komen. Het is niet uit te staan — haar te zien en haar niet te mogen spreken.

Toch weet Leo, dat het hem niet zal gelukken bij haar vandaan te blijven!

Is de oude man dat vreeselijk offer wel waard... och, dat hij dan tenminste onschuldig was!...

Altijd weer komt deze vraag bij hem op. Als hij nu maar zeker wist, dat..., dan zou alles lichter te dragen zijn.

Maar twijfel en wantrouwen martelen den zoon voortdurend. En ook zijn moeder. Leo bemerkt dit wel, al zegt ze niets. En onprettig is nu 't leven thuis geworden, ofschoon allen moeite doen, te kampen tegen hun gedrukte stemming.

Zelfs Hanna heeft haar standpunt opgegeven, misschien wel omdat ze op den duur niet zoo veel gastvrijheid genieten wil. Want de oude mevrouw Hartlieb heeft het kostgeld, dat Hanna haar wilde betalen, geweigerd en haar verboden, ooit meer dat woord te noemen.

Maar Hanna ziet in, dat het niet meer gaat om een paar dagen, doch om — wie weet hoelang en zij kan het aanbod der Hartlieb's toch niet blijven accepteren!

Ze eet dus voortaan thuis en gaat alleen tusschen de maaltijden naar haar vriendin en tracht zich daar op allerlei wijzen nuttig te maken.

Stom groet ze den ouden man, ze is niet onbeleefd tegen hem; maar aan de gesprekken, die

toch niet willen vlotten, neemt ze geen deel. Het woord vader is haar nog niet over de lippen gekomen en nog nooit heeft ze 't woord tot hem gericht.

Ook moeder en Leo hebben een onaangenaam gevoel, als ze tegenover den vader zitten. Zij zorgen voor hem, trachten 't hem zoo prettig mogelijk te maken en doen hun best onbevange tegen hem te doen. Ze moeten zich daartoe echter veel moeite geven. Hij leeft onder hem als een vreemdeling. De oude man doet, alsof hij niets merkt — misschien merkt hij 't ook niet — hij is immers aan veel ergere dingen gewend!

Hij brengt zijn dagen op de kamer door of helpt zoo nu en dan eens in de huishouding. Hij bemoeit zich verder met niets en spreekt nooit, als men niet iets vraagt.

Hij heeft maar 't liefst, dat men hem aan zich zelf overlaat. Over zijn lot spreekt hij niet meer. Als er kennissen komen — wat zelden gebeurt — blijft hij op z'n kamer. En als hij het huis verlaat om zich wat beweging te gunnen, gaat hij 's avonds, na 't avondeten. Neen — hij stoort niemand. En toch...

Leo slaat den hoek der Tinimstraat om en is nog slechts weinig passen van zijn huis verwijderd. Hij schrikt opeens, want daar ziet hij zijn vader, die terugkeert van z'n avondwandeling en die nu ook naar huis gaat.

Neen — dien wil hij nu niet ontmoeten! Nee — daartoe is hij niet in stemming — hij is 't immers, die van alles de schuld draagt.

Maar reeds heeft hij berouw over zijn gedachten: hoe ellendig van mij om me voor vader te verbergen. Alsof hij er wat aan kan doen, dat het gezicht van Inge mij zoo heeft opgewonden!

Bij de stoep haalt hij zijn vader in en dwingt zich om hartelijk tegen hem te zijn — alsof hij zijn fout van zooveel wilde goedmaken.

(Wordt voortgezet)

Paaschmaandag hield de eerste Maastrichtse Accordeonisten-vereeniging Scala een optocht door de stad ter opening van het seizoen. Het nieuwe vaandel opende den stoet.

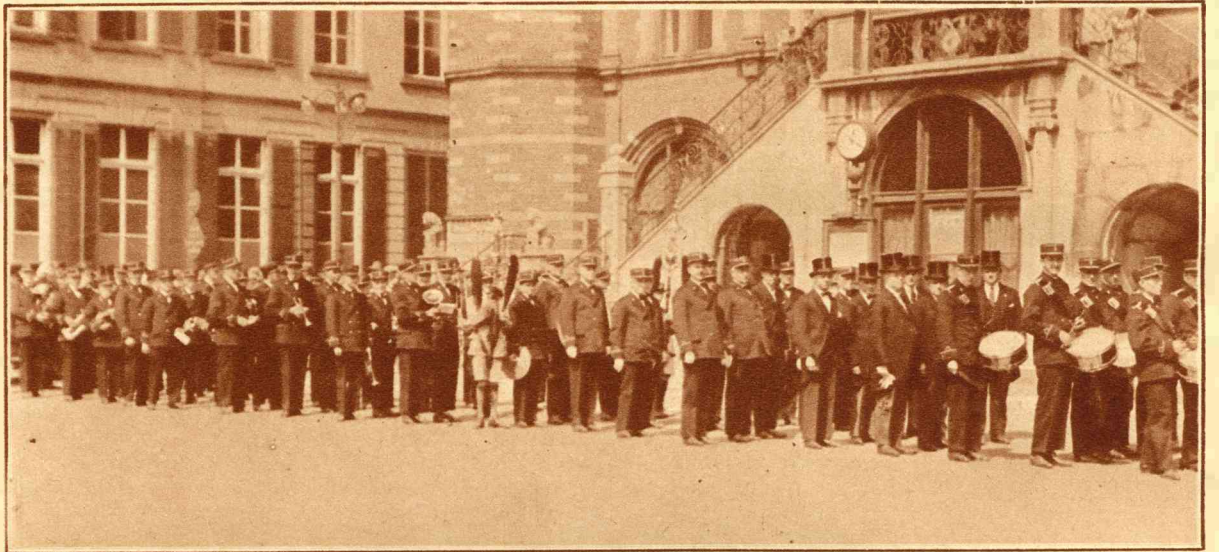

De Weleerw. Heer R. Voncken, Pastoor te Geulle, herdacht Zondag onder enorme belangstelling zijn 40-jarig priesterfeest. De twee freules van Aefferden boden den jubilaris een bloemstuk aan.

LIMBURGSCH FOTO-NIEUWS

De nieuwe directeur der Limb. Stroomverkoopmij. in Limburg, Ir. Gelissen te Roermond, thans directeur der El. Chemische Industrie te Roermond. Het portret van den benoemden leider der groote S.V.M.

Te Venlo herdacht Zondag de „Fanfare" op grootsche wijze haar 75-jarig bestaan en was voor deze gelegenheid in nieuwe uniform gestoken. Het keurkorps op het Marktplaats na de receptie ten stadhuijze.

Het gouden jubeljaar. Te Weert herdacht het echtpaar M. Leenen op feestelijke wijze den dag, waarop zij voor 50 jaren den tocht door het leven in het huwelijksbootje aanvingen. Thans, nu het huwelijksjacht den gouden mijlpaal bereikte, was er reden even te ankeren en in waardige vreugde het feit te herdenken. Wij fotografeerden de feestende familie, met in het midden de jubilarissen.

Na zestig jaren huwelijksgegluk. Onze fotograaf was te Venray getuige van de grootsche wijze, waarop de bewoners van het dorp en de familie van het echtpaar J. van Maris-Relouw het feit herdachten, dat voor 60 jaren dit paar in het huwelijksbootje stapte. Onze kiek: de jubilarissen.

De wedstrijd om het R.K.F.-kampioenschap te Beek. R.K.T.V.V. won er met 2-1 van Caesar. Kiekje voor den wedstrijd. De Tilburgenaren worden gehuldigd.

SPORT VAN ZONDAG

De laatste wedstrijden om het kampioenschap van Nederland hebben onze meening wel bevestigd, dat er van krachtsverschil tusschen de deelnemende ploegen maar weinig sprake is. De tijd, dat elk elftal op zijn sloffen van den Noordelijken kampioen kon winnen, is voorbij.

De Zuidelijke pretendenten hebben het tegen Go Ahead niet verder kunnen brengen dan tot een gelijk spel, een resultaat, dat weliswaar zoo'n beetje in de lijn der verwachtingen lag, maar dat de Zuidelijke enthousiasten toch wel een beetje teleurgesteld moet hebben, omdat Willem II zijn positie niet heeft kunnen versterken. En aan de hand van de uitslagen der laatste weken was het bovendien toch heelemaal niet gek geweest, wanneer de beide puntjes in Tilburg waren gebleven.

De wedstrijd in Tilburg is het aanschouwen ten volle waard geweest. Hij was spannend van het begin tot het eind, met wisselende kansen. Het einde werd zelfs nog emotievol. Het doelpunt, waarmede Willem II gelijk, maakte was er n.l. één van precies dezelfde soort als dat, waarmede de

man een gelukkigen middag had. Eenige belhamels hebben hem dit na afloop aan het verstand trachten te brengen, doch tot groote ongeregelheden kwam het gelukkig niet. De arbiter had alzoo een slechten dag, wat niet alleen voetballers, doch ook leiders kan over-

De kampioenswedstrijd Caesar-R.K.T.V.V. te Beek. Een gevaarlijke aanval der Tilburgsche ploeg.

Het doel van R.K.T.V.V. in gevaar tijdens den wedstrijd op Zondag j.l. tegen Caesar te Beek.

de vlag moeten strijken. De uitslag (2-1) wijst er wel op, dat het gespannen heeft.

* *

De tweede-klasse-promotie-competitie van den K.N.V.B. vordert zeer slecht. De bond heeft nu weer eerst het Bleijerheide-geval moeten onderzoeken. Zondag a.s. zal het toch echter wel tot verdere afwerking komen. Wat zal Roermond doen tegen de op promotie beluste tweede-klasse-kampioenen? Nu de eerste-klassers met hun spelers tobben, wordt het een dubbel zware taak.

Nog een spelmoment voor het doel van Caesar in den wedstrijd van Zondag j.l. welke met 2-1 door het Tilburgsche team werd gewonnen.

Een smadelijke nederlaag van ons hockeyteam tegen Duitsland. Met niet minder dan 7-0 werden de Hollanders geklopt. Moment uit den strijd in het Amsterdamsche Stadion. Duitsland scoort.

Tilburgenaren zich in Amsterdam tegen Blauw Wit het gelijke spel zagen ontgaan. Halle stopte n.l. den bal voor de lijn en kreeg vervolgens van een paar het beslissende tikje. Althans zoo dacht scheidsrechter Boekman er over en aangezien deze arbiter het spel altijd van zeer nabij volgt, kan wel worden aangenomen, dat hij constateerde, dat de bal inderdaad een fractie van een seconde over de doellijn is geweest. De Devertenaren waren echter een andere meening toegedaan. Van tevoren had de arbiter Go Ahead reeds voor een dubieus handsgeval een strafschoep toegekend, zoodat dit alles te zamen er niet toe medewerkte, dat de heer Boek-

VROUWENLEVEN

Parijsche Modes

Zoo langzamerhand wennen we aan de nieuwe modelijn, aan de korte taille en de lange rokken; al gaan we er slechts aarzeland toe over om ze zelf te dragen. Trotteurs, sporttoiletjes en eenvoudige japonnetjes zijn kort gebleven — schoon ook die iets langer zijn geworden — en naarmate we nu meer of minder conservatief zijn aangelegd, rekken we 't begrip „eenvoudig” uit ook tot de middagjaponnen en de toiletjes voor kleine feestelijkheden.

Cloche van zwart stroo met doorgeregen smal gouden lint.

In Parijs echter wordt alles, wat maar eenigszins voor „gekleed” wil doorgaan, zoo lang gedragen, dat de rokzoom ofwel rondom ofwel op enkele plekken den grond raakt.

Voor de feestelijke toiletten worden veel teere stoffen genomen, maar ook de stevige tafzijde, die zich zoo bijzonder goed eigent voor de wijd uitstaande strooken en paniers, welke karakteristiek zijn voor vele nieuwe Parijsche scheppingen. Ook wordt wel tafzijde gecombineerd met chiffon, kant en tule.

Er is een nieuwe kleur rose, die Patou *rose opaline* noemt, in twee tinten, licht en donker. Patou verwerkt die kleur bij voorkeur voor avondtoiletten, maar ook voor zomerjurken en voor blouses.

De combinatie van tweërlei materiaal zal zeker met vreugde worden aanvaard door al wie slechts

Namiddagjapon van zwart georgette.

over een bescheiden beurs beschikken kan en wier vaardigheid haar in staat stelt, nu en dan van oud nieuw te maken. Een oud japonnetje kan nu, met een lapje zijde of fluweel, weer worden omgetooverd in 'n toiletje, dat geheel als nieuw aan doet, mits men te beschikken heeft over een voldoende dosis goeden smaak en tien handige vingers.

Een meer bescheiden hulpmiddel voor het oprisschen van de japonnetjes van verleden jaar zijn de kraagjes, jabots en manchetten, welke nu zoo modern zijn. Een en ander kan, in allerlei uitvoeringen, kant en klaar gekocht worden, maar het zijn ook aardige dingetjes om zelf te maken. Restjes van kant, van zijde en lint kunnen er uitstekend voor te pas komen.

Bijgaand tekeningetje geeft een voorbeeld van zulk een garnering voor hals en mouwen van

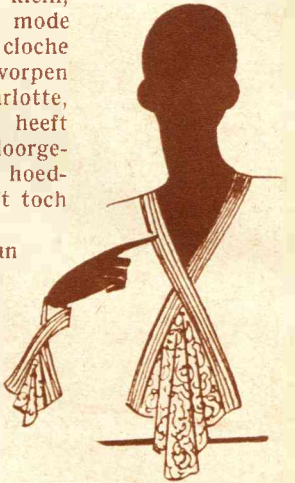
zijden lint, met een paar vierkantjes van kantstof.

In hoeden, groot en klein, geeft de nieuwe mode een ruime keuze. De cloche van onze afbeelding, ontworpen door het modehuis Charlotte, is van zwart stroo en heeft als garnering een doorgeren gouden bandje. Het hoedje is klein, maar geeft toch schaduw aan de oogen.

De namiddagjapon van zwart georgette werd gelanceerd door het modehuis Marcelle. De zeer wijde rok is aangezet aan 'n nauwsluitend heupstuk van fijne plooitjes. De garnering van de taille geeft 'n boléro-effect.

Zeer elegant is het sportcostuum van onze derde afbeelding. De korte mantel en het geplisseerde rokje zijn donkerblauw, terwijl de witte pullover met blauwe wol bewerkt is.

PAULA DEROSE.

Donkerblauw sportcostuum met witten pullover.

VOOR DE KEUKEN

PATRIJZEN IN ASPIC

8 Patrijzen.

100 gram boter.

1 L. lichtbruine aspic.

Russische sla.

mayonnaise.

Bereiding:

Bedek de patrijzen met een reep spek en braad ze of in een gesloten pan of in een braadslee gaar. Laat ze koud worden, halveer ze en verwijder het vet. Doe de helft van de aspic in een grooten ringvorm, laat ze bekoelen, leg daarop de halve patrijzen en bedek deze met de rest

der aspic. Keer den rand op een grooten schotel; leg er een goede hoeveelheid Russische sla omheen.

Russische sla bestaat uit allerlei jonge groenten, in zout water gaar gekookt en aangemengd met eieren, olie en azijn of lekkerder met getruffeerde mayonnaise.

Als groenten komen in aanmerking: worteltjes, doperwtjes, stukjes bloemkool, ciléri, prinsesseboontjes en zelfs wel biet, maar heel weinig daarvan om de kleur.

HAM-CROQUETTES

200 gram gekookte magere ham
200 gram gaar kalfsvleesch

2 d.L. bouillon
2½ d.L. melk
50 gram bloem
60 gram boter
4 blaadjes gelatine
2 lepels fijngehakte ui
peper
1 à 2 eieren
peterselie
paneermeel
frituurvet

Bereiding:

Ontdoe de ham van het vet en het kalfsvleesch zoo nodig van de velletjes; hak ze vervolgens beide zeer fijn. Fruit den gesnipperden ui in

wat boter zacht gaar, maar niet bruin. Voeg de overige boter toe en roer er met de bloem en het vocht op de bekende wijze een sausje van, vrij dik. Los hierin de in koud water geweekte en goed uitgeknepen gelatine op. Maak de saus af met 1 of 2 eierdooiers en peterselie. Roer hierdoor het fijngehakte vleesch en voeg zoo nodig nog zout en peper toe. Spreid de massa uit op een schotel, laat haar koud en stijf worden. Vorm van deze massa met 2 lepels op de boven beschreven wijze croquetten, paneer ze en bak ze als boven is aangegeven.

CATHARINA.

Wie is dat flinke meisje toch?

Den heelen dag op de been. Klanten bedienen - vragen beantwoorden. Toch vroolijk en opgewekt. Nooit vervelend - nooit vermoeid.

Ze is altijd frisch, zegt ze, omdat haar mond frisch is. Hoe komt dat? Ze gebruikt Wrigley's! Want Wrigley's Kauwgom verfrist mond en verhemelte beter dan eenige andere versnapering. Het gebit blijft schoon, de spijsver-

tering wordt bevorderd en de adem gezuiverd.

Wrigley's na elken maaltijd is een gezonde gewoonte! Doktoren en tandartsen bevestigen het.

Twee soorten: de P.K., een zuivere pepermunt-smaak, - de Spearmint, een pittige kruisemunt-smaak. Slechts 5 cent per pakje - toch het allerfijnste wat bestaat.

HHK 4

INDIEN GIJ

WILT VERKOOPEN

DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

*

HET MIDDEL

OM BEKEND TE
ZIJN EN TE BLIJ-
VEN IS

ADVERTEEREN

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Vermoeidheid is
gewoonlijk een
teeken van ver-
zwakte zenuwen.

Overwin Zenuw-klachten

Als de zenuwen verzwakken tengevolge van langdurig ingespannen arbeid, zorgen of ziekte, treden de verschijnselen op, die men „zenuwklachten” noemt. Maagpijnen, lusteloosheid, slapeloosheid, zenuwhoofdpijnen zijn enkele dier zeer uiteenlopende verschijnselen.

Gij kunt die klachten alleen overwinnen door de oorzaak ervan — Uw zenuw-
zwakte — te bestrijden.

En dat kunt ge — met Sanatogen.

Sanatogen bevat immers uitsluitend de natuurlijke bouwstoffen van lichaam- en zenuwkracht: phosphor en geconcentreerd melkeiwit.

Begin nog vandaag Sanatogen te gebruiken — door de snelle toeneming van Uw zenuw-
kracht zullen Uw kwalen en kwaaltjes in korten tijd verdwijnen en zult ge U weer dóór en dóór gezond en sterk gaan voelen.

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf f 1.— per bus.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

Photo van
een zenuwcel,
gezien door
microscop.

„Waar kan ik U meer hebben gezien?” „Gij vergist U, ik ken U niet, maar wij rooken beiden **STER-TABAK** Door den heerlijken geur hiervan, meent gij een vriend te herkennen.”

**STER
TABAK
MAAKT
VRIENDEN**

Het geheim in den vestzak

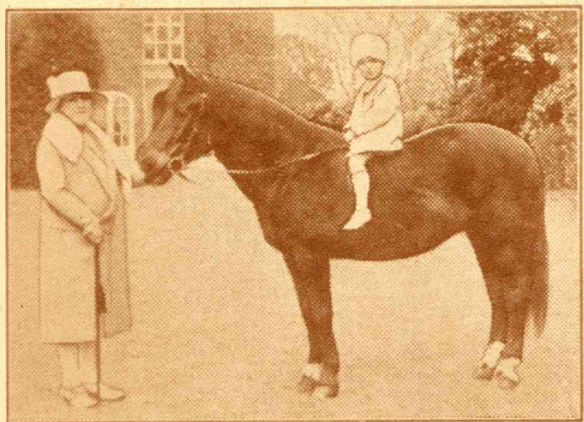
Wanneer U in het zakelijke of maatschappelijke leven mannen van bijzondere energie, slagvaardigheid en een zeldzame intelligentie aantreft, dan kunt U ervan verzekerd zijn dat deze een doosje Kola Dallmann in den vestzak dragen.

1 à 2 tabletten maken in enkele oogenblikken van een vermoeid en overspannen mensch een man van daad, een scherpdenkenden, verzienden kop. Kola Dallmann verwijderd elk gevoel van vermoeidheid, houdt den geest wakker, verkwikt en bezielt, zonder eenige reactie, den geheelen mensch voor vele uren.

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

PHOSFERINE

genas snel een acute maagstoornis.
Maagpijnen en Neerslachtigheid verdwenen
geheel. Thans een goede gezondheid.

"Ik had achttien maanden geleden een zeer ernstige ongesteldheid
Indigestie, slechte spijsvertering en een acute maagstoornis. Ik
kocht een flesch Phosferine en kon al heel spoedig verbetering
constateeren. Mijn maag was geheel genezen en ik verheugde mij
weer op een goede spijsvertering. Ik was terneergeslagen, maar
Phosferine heeft in mijn geval zijn doelmatigheid bewezen. U kunt
begrijpen, dat ik thans over Phosferine niet uitgepraat raak. Het
vorig jaar was ik een wrak en nu ben ik zoo gezond en flink alsof
ik 20 jaar oud was. Dank zij Phosferine heb ik nu een uitstekende
gezondheid."

(Origineele brief ligt ter inzage.)

Mevr. A. W.

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkingsmiddelen tegen

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakke	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Jicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria		Moedeloosheid
Hoofdpijn	Zwakke v. Kraamvrouwen	Kortademigheid

Prijs No. 1+2+3 resp. f 1.—, f 2.35, f 3.75. No. 2 bevat
haast viermaal zooveel als No. 1; U bespaart dus
ongeveer f 1.50. — In tabletten en vloeibaren vorm.
Overall verkrijgbaar.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt.
Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED, LONDON

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloe-
dende als blinde aambeien
worden spoedig en zeker genezen
door de Aambeienzalf van
Apotheker BOOM. Het jeuken
bedaart spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à f 0.90 p. potje.

ATTENTIE!

Foto's, die ons ter plaatsing worden
toegezonden, worden na gebruik,
direct teruggezonden. Mocht 't echter
eens voorkomen, dat een foto zoek-
raakt, — wat voorkomen kan —
dan kunnen wij daarvoor geen ver-
antwoordelijkheid aanvaarden.
Zeldzame of kostbare foto's zende
men dus liever niet in. De Redactie

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)
WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van DURE
versterkingsmiddelen in den regel
onnoedig. Wacht U voor namaak en let op den naam
„Dr. H. NANNING", buiten op
de roode doos en op de flacon. Prijs f 1.30

"Wasch Uw gelaat steeds met Palmolive Zeep"

zegt MAURICE

bekend schoonheidsspecialist

te AMSTERDAM

"Als men zich met Palmolive Zeep
wascht, gebruikt men plantaardige
oliën, die de huid niet schaden.
Palmolive Zeep bevat uitsluitend
palm- en olijfoliën. Daarom raad ik
al mijn cliënten aan: Wasch Uw ge-
laat regelmatig met Palmolive Zeep."

Maurice

PRINSENGRACHT 458

AMSTERDAM

Maurice, schoonheids-
expert van internationale
bekenheid, die te Amster-
dam op de Prinsengracht
458 zijn salon de beauté
heeft, waarvan men hier-
onder een afbeelding ziet.

DE grondslag voor een gezonde, frissche
huid is een regelmatige reiniging met
zeep en water. Het is echter van het
grootste belang, dat men terdege oplet,
welke zeep men hiervoor gebruikt, want
er zijn soorten, die de huid irriteren en

daardoor elke schoonheidsbehandeling een-
voudig onmogelijk maken. Palm- en olijf-
olie, die zich in Palmolive Zeep bevinden,
oefenen een heilzame werking op de huid
uit. Daarom beveelt Maurice — en met
hem de grootste experts op het gebied
van gelaatsverzorging — uitsluitend het
gebruik van Palmolive Zeep aan.

De 2-minuten behandeling

Wrijf het zachte schuim van Palmolive
Zeep en water gedurende 2 minuten flink
in de huid en spoel daarna eerst met
warm en vervolgens met koud water af.
Doe dit twee maal per dag en Uw huid
zal gezond en frisch blijven.

20

cent
PER STUK

GRATIS

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de
geheele wereld den teint der jeugd behoudt", te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geras in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

In't drukke ver-
keer veilig op

FONGERS

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abon-
neeren op „LIMBURG IN BEELD", à
f 1.62½ per drie maanden, 1)
f 0.12½ per week.

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven
aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of
per post toezenden in open envelop, met postzegel
van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van
„LIMBURG IN BEELD"

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12½ ct.; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-
Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van
dit blad. — Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)